

DELO življenje

Letnik 41, številka 3, julij 2003

Grifolucija.

ZAJEC ALFONZ
LOŠKA C. 56

4226 ŽIRI

Poštšina plačana pri
4226 Žiri

Iz vsebine:

Nov dosežek – pričeli smo s prodajo
kupcu prilagojene UCS[®] obutve

Maja je bil za mandatno obdobje
štirih let izvoljen nov svet delavcev

Modne smernice za jesen in zimo

Romunija – dežela velikih
priložnosti

VISION
Napredna obutev

Nov mejnik v Alpini?

Pred kratkim sem bral o zanimivem poizkusu. Znanstveniki so preizkušali, kako razne snovi vplivajo na sposobnosti miši. Mišim so dajali določene snovi in jih polagali v kad vode s tako gladkimi stenami, da niso mogle pobegniti. Ugotavljali so, pod vplivom katerih snovi miši dlje časa plavajo, preden se začnejo utapljati. Slučajno je nekdo vzel eno miško za trenutek iz kadi in jo takoj spet spustil v vodo. Ta miška je zdržala mnogo več kot druge pod istimi pogoji. Znanstveniki so bili presenečeni in začeli so raziskovati ta pojav. Brez dodajanja katerihkoli snovi (torej pod enakimi pogoji) so položili v vodo nekaj mišk. Ko se je prva začela utapljati, so jo za trenutek potegnili do roba kadi, tako da je videla ven. Takoj zatem so jo spet spustili v vodo. Miška, ki je bila še pred trenutkom tako izčrpana, da se je že utapljala, je bila naenkrat kot prerojena in je plavala naprej. Z naslednjimi miškami se je ponovilo podobno. Če so jim le omogočili, da so videle rob kadi in okolico in s tem dobile upanje na rešitev, so zmogle izjemne dodatne napore.

Ta grozljivi poizkus, ko se igrajo z življenjem in smrtjo, mi sicer ni všeč, vendar se mi je globoko vtisnil v spomin. Mar ni popolnoma enako z ljudmi, z vsemi nami? Zadeva je srhljivo podobna z več strani. Mar se nam vsem ne dogaja, da se nam včasih zazdi, da nam zmanjkuje moči, potem nas pa določen dogodek ali dejstvo spet požene naprej? Ali pa, kakšno izjemno moč nam da upanje na nekaj, kar si želimo? Zato otroci smejo sanjariti, odrasli pa si postavljamo cilje. Verjamem v trditve, da vsakdo lahko doseže vse, kar si zaželi, če je le pripravljen za to tudi kaj storiti in biti pri tem vztrajen.

Tudi v podjetju imamo želje, imamo cilje. Takrat, ko dosežemo katerega od zastavljenih ciljev, se nam zdi, kot da bi »pogledali čez rob kadi«. To nas napolni s samozavestjo, potrjuje, kaj vse zmoremo, nam vliva poguma za nadaljevanje zastavljene poti.

26. junij je bil sicer navaden dan, sem pa prepričan, da bo ostal v zgodovini Alpine zapisan z velikimi črkami. Ta dan smo v naši prodajalni v Mercatorjevem centru v Ljubljani testno začeli prodajati **Alpina UCS®** pohodne čevlje, to je **kupcu prilagojeno obutev**. Za nami je obsežno raziskovalno in razvojno delo. Proizvodnja je naredila svoje, zadnjo besedo bo seveda imel kupec. Če le ne bo velikih presenečenj, se bo smučarskemu tekaškemu čevlju pridružila še ena dejavnost, kjer bomo vodilni v svetu. Posebej razveseljivo je, da gre v tem primeru za tehnološko zelo zahtevne procese, kjer nas Kitajci in drugi daljnovzhodni proizvajalci s poceni delovno silo ne bodo mogli enostavno posnemati.

Če nam bo ta projekt uspel, si upam razmišljati, da nam mogoče sploh nikdar ne bo potrebno iti »nazaj v kad, na tekmo z drugimi za preživetje«. Upajmo torej, da je bil 26. junij res velik dan.

Mag. Martin Kopač

KAZALO	str.
Nov dosežek – pričeli smo s prodajo kupcu prilagojene UCS® obutve	4
Kupci so pohvalili nov način prodaje obutve	5
»Kot bi bili narejeni točno zame,« je bil navdušen prvi kupec UCS® obutve	5
Zahtevnejši modeli modne obutve terjajo tudi večjo pozornost pri izdelavi spodnjih delov	6
Oblikovanje opetnikov – Eno izmed pomembnejših opravil v montaži modne obutve 7V montaži športne obutve so letos veliko pozornosti posvetili dvema projektoma – pohodniški obutvi: Vision in UCS®	7
Poenostavljeno carinjenje ob izvozu blaga odsej opravljamo v Alpini	7
Alpina v Val Thorensu	8
V prodajalni v Kranju posodobljena ureditev poslovnega prostora	8
Skupščina potrdila predlagane sklepe uprave in nadzornega sveta	9
Poudarki o poslovanju v letu 2002	10
Načrti za leto 2003	10
Struktura delničarjev Alpine po povečanju osnovnega kapitala	10
Maja je bil za mandatno obdobje štirih let izvoljen nov svet delavcev	11
Novosti v sezoni jesen-zima 2003/2004	13
Sprehod po Alpini – delovni in dopustniški utrip poletja	16
Romunija – dežela velikih priložnosti	19
Jernej Oblak – Lepo je, ko človek sliši, da ga imajo sodelavci radi in da ga podpirajo	22
Marija Hladnik – Če sem bila izbrana, že mora biti nekaj, kar so sodelavci videli pri meni, da so me predlagali.	24
Našim upokojencem v slovo	26
Kadrovske novice	26
Tudi to je Alpina	27
Zanimivosti kraja	29

Kolofon: Delo življenje je glasilo Alpine, d.d., Žiri. Ureja ga uredniški odbor: Slavko Kristan, Jana Peternelj, Ivo Pivk, Rada Žakelj, Jožica Kacin, glavna in odgovorna urednica.

Fotografije: Jožica Kacin.
Naklada: 2000 izvodov.
Priprava na tisk:
Repro-Print d.o.o.
Tisk: Tisk Žnidarič.

Razmišljanje vročih poletnih dni

Vroče poletje. Kar malo pohitelo je s svojim žarom. V Alpini pa hitimo in hočemo iztisniti še tiste zadnje kapljice, da bomo potem v miru in zadovoljstvu užili dopust.

Tudi iz časopisa, ki je pred nami, veje to spoznanje. Govorimo o novih dosežkih. Ti kažejo, da smo v pretekli polovici leta trdo delali in razmišljali. Najpomembnejša novost je gotovo UCS® (kupcu prilagojena obutev). Začeli smo tudi s prodajo pohodniške obutve Vision. Tudi zanjo upamo, da je pomemben člen v razvoju tega programa. Da sta to dva različna projekta, gotovo dobro vedo tisti, ki delajo pri tej obutvi. Nekateri pa so nekoliko zbegani. Dva projekta, oba v zvezi s planinsko obutvijo: prvi UCS®, to je obutev po meri, drugi Vision. Še več nejasnosti bi lahko bilo med kupci. Tudi in predvsem zanje, bo treba primerno poskrbeti in jim povedati, kako je s tem.

A strokovnjaki pravijo, da je za to še čas. Verjemimo jim in upajmo, da bodo novosti res zaživele in da bodo tako kakovostne, da bodo kupce prepričale, da Alpina zares hiti v korak s časom ali celo pol pedi pred njim.

Zgodi se, da imamo dobro idejo, lep model. Toda pademo pri na videz čisto enostavnih rešitvah, kot je npr. slabo pritrjen podplat, skripajoč salonar ali pa trd material. Tudi člani sveta delavcev so razpravljali o tem. Vsi si želimo, da bi bila Alpina dobra, najboljša. Tudi tega, da se vsak trudi po svojih močeh, ne smemo zanemariti. Toda včasih nekje zmanjka niti. Je to znanje? Je to nepripravljenost narediti nekaj več, bolje? Je to apatija ob misli, saj ni vredno. Tako in tako nimam od tega nič.

O tem bo moralo še bolj razmisliti vodstvo. Prav vodstvo je gonilo napredka podjetja. In če bi gledali po tem, da se vedno dogaja kaj novega, bi rekli, da so pri nas dobri. Toda če bi poslušali drugo plat, ki trdi, da le ni vse zlato, bi mislili drugače. Prav je, da imamo različna mnenja in poglede. Tudi to je gibalo sprememb. Spremembe pa običajno prinašajo razvoj in boljše čase. Ali pa tudi ne?

»Optimist trdi, da živimo v najboljšem možnem svetu, pesimist se boji, da je res tako,« je zapisano pod rubriko Predstavljamo vam. Tudi med nami so pogledi različni.

Nedavno sem doživela zanimivo izkušnjo. Pogovarjala sem se z dvema delavcema. Isti oddelek, podobno delo, približno ista starost, plača, spol in stan. Prvi je na vse gledal z optimizmom. Nad ničemer se ni kaj prida pritoževal. Saj vsak dan opazi napake, toda življenje in delo sprejema z vedrino in mislijo; saj bo, saj zmoremo. Drugi pa je bil drugačnih misli. Sebe in okolico sprejema bolj črnogledno. Skrbi ga, kako bo naprej. Vsak dan se srečuje z nepravilnostmi in se jezi, ker se kljub opozorilom stvari ne premaknejo na bolje. Dva človeka, isto okolje, toda različen pogled. Kdo ima prav? Ponavadi se izkaže, da je najboljša zlata sredina. Upamo, da bo tudi pri nas tako in da ne bomo nikdar razmišljati o tem, da tudi pesimisti včasih zmagujejo.

A poletje pred dopusti ni čas za obup. Težko smo ga čakali in dopust je tu. Preživimo ga čim lepše. Naj nas spremljajo spodbudne besede, ki jih je v reviji Novi svet, julij/avgust 2003, zapisal Arif Sulejmanović:

»Skrb naj si vzame čas za počitek. Namesto običajnih obveznosti pojdimo na sprehod po hribih ali plavajmo, kolesarimo, veslajmo, igraymo se na prostem ali zvečer ob mizi, oglejmo si kakšno dokumentarno oddajo ali lep razvedrilni film. Preveč preprosto? Morda, a to je priložnost, da se v nas, med prijatelje ali družino povrne smeh in prvo veseleje. Povsod tudi na potovanjih, bo vedno priložnost, da podarimo nekaj sebe in se obogatimo z drugimi. Pustimo naj nas očarajo lepote, ki jih bomo odkrivali na svojih poteh in odprimo srce za ljudi, s katerimi se bomo srečevali.

Ko se bomo vračali domov in bo naše srce polno lepih vtisov, doživetij in odkritij, telo pa močno, bomo, čeprav morda prijetno utrujeni, čutili, da smo si nabrali novih moči za nadaljevanje svoje poti.«

Jožica Kacin

Nov dosežek - pričeli smo s prodajo kupcu prilagojene UCS® obuteve

V četrtek, 26. junija smo končno dočakali začetek prodaje Alpina UCS® obutev v naši prodajalni v Mercator centru v Šiški. »Končno« zato, ker je bila pot za doseg tega cilja kar dolga in posuta z mnogimi težavami. Že preden smo se podali v to smer, smo vedeli, da ne bo enostavno. Če bi bilo to tako lahko, bi bilo po svetu že veliko proizvajalcev in prodajalcev podobne obutev.

V Alpini se trudimo, da bi svoje izdelke čim bolj približali kupcu. Nova računalniška in optična tehnologija je omogočila, da kupcu pomerimo nogi in mu ponudimo izdelek, ki se najbolje prilega njegovim stopalom. V ta namen smo v Alpini prevzeli sistem UCS® (Universal Customization System) in tehnološko prilagodili proizvodnjo zahtevam, ki jih ta postavlja. Izdelek, ki je narejen po tem načinu, lahko nosi blagovno znamko UCS®. Tovrstna obutev bo v bodoče v svetu poznana pod imenom »UCS® obutev«. UCS® sistem temelji na spoznanju, da je raznolikost stopal kupcev zelo velika in da je nemogoče zadovoljiti vse kupce z eno varianto čevlja v vsaki velikostni številki. Zato je UCS® obutev izdelana v več variantah za vsako številko.

Za prvo Alpina UCS® obutev smo zbrali pohodne čevlje Tibet. Glavni razlog za to je dejstvo, da je prav za pohodno obutev zaželeno optimalno prilagajanje stopalom, kar je glavna prednost UCS® obutev.

Kako izgleda nakup UCS® obutev?

1. Pridemo v prodajalno, ki nudi UCS® obutev,
2. izberemo želeni model,
3. z računalniško optično napravo nam izmerijo velikosti stopal,
4. računalnik izbere varianto izbranega modela, ki naj bi se najbolj prilegala velikosti in obliki naših stopal,
5. pomerimo referenčni čevlji (referenčni čevlji so v prodajalni namenjeni izključno za pomerjanje prave velikostne številke in variante čevlja),
6. če prileganje ni optimalno, nam prodajalec ponudi dodatni dve varianti referenčnih čevljev, ki jih je predlagal računalnik, tako da lahko izberemo tisto, ki nam najbolj ustreza,
7. v primeru, da se odločimo za nakup, potrdimo izbrana čevlja,
8. izbrano varianto čevlja v nekaj dneh dvignemo in plačamo v prodajalni, kjer smo opravili meritev, ali pa nam prodajalna na našo željo, s plačilom po povzetju dostavi obutev na dom.

Prednosti novega načina nakupa obutev s stališča kupcev:

1. večja izbira po velikosti in obsegu. Namesto obstoječih števil, UCS® nudi celo vrsto variant, ki omogočajo boljše prileganje obutev,
2. možnost različnega čevlja za levo in desno nogo. Ni več potrebno kupiti par čevljev iste številke. Če sta nogi različni in sta za to potrebna čevlja različne velikosti oziroma variante, kupec lahko dobi dva različna čevlja,
3. meritev je potrebno opraviti le enkrat.

Ko bo kupec opravil meritev nog, bo podan pogoj tudi za uspešen ponovni nakup iste ali drugačne vrste obutev v isti trgovini, preko kataloga ali po internetu.

4. razvoj novih izdelkov.

Stalen dialog s kupci in računalniško spremljanje nakupov nam lahko pomaga pri načrtovanju oblike, barve in velikosti bodoče obutev. Te informacije bomo koristno uporabili pri razvoju novih izdelkov,

5. osnova za razvoj CRM.

Nov način prodaje je osnova za razvoj CRM (Customer Relationship Management), kar lahko prevedemo kot »upravljanje odnosov s kupci«, pomeni pa tisto ciljno povezavo med prodajalcem in kupcem, ko bo prodajalec vedno več vedel o željah in potrebah določenega kupca in bo zato le-te lahko tudi v največji meri zadovoljeval.

Kot sem že omenil, smo morali za uspešen začetek prodaje Alpina UCS® obutev rešiti kar nekaj problemov. Glavna zahteva pri izdelavi UCS® obutev je, da morajo biti vsi čevlji v določeni številki in varianti po volumnu popolnoma enaki. Kupec v prodajalni poskusi referenčne čevlje, da izbere pravo številko in varianto. Iz našega centralnega skladišča mu obutev nato pošljemo v prodajalno ali na dom. Največji problem za izpolnitev zahteve po popolni enakosti z refer-

S prodajo UCS® obutev smo pričeli v Mercator centru v Ljubljani. Ob optičnem merilcu svetovalca prodaje Matej Peternej, Lidija Kržišnik in vodja razvojno raziskovalne skupine Aleš Jurca.

enčnimi čevlji so bila kopita. Če niso vsa kopita za izdelavo neke številke in variante enaka, potem bodo tudi čevlji različni. V Kopitarni Sevnica so z našo pomočjo prišli do postopka izdelave kopit, s katerim so zagotovili zahtevano natančnost. Tudi pri izdelavi obutve smo veliko pozornost posvečali temu, da so čevlji enaki.

Kupci so pohvalili nov način prodaje obutve

V četrtek, 26. julija, je v Merkatorjevem centru v Ljubljani, Alpina začela s testno prodajo UCS® (kupcu prilagojene) obutve. Kot svetovalec pri prodaji USC obutve sem poleg čim boljše predstavitve samega projekta skušal tudi dobro prisluhniti komentarem obiskovalcev, katerim sem predstavil nov način prodaje obutve. V nadaljevanju zato navajam nekaj izjav tistih, ki so se seznanili z novim načinom prodaje in so se mi njihove besede najbolj vtisnile v spomin:

»Zadnji čas, da se je nekdo spomnil takega načina prodaje!«

»Alpina je res edino podjetje, ki se v slovenski »šuštarji« trudi biti v koraku s časom!«

»Ti čevlji so res taki, kot da bi jih naredili posebej zame. Kupil jih bom!«

»Moram reči, da tako dobrega občutka, kot ga imam v teh čevljih, nisem občutil že lep čas!«

»Kdaj boste pa za pancirje začeli s tako prodajo? Tam je prav tako veliko težav zaradi števil in različnih nog!«

»Čevlji se mi res krasno prilegajo, a so za študentski žep prevelik zalogaj! Ali je za študente kaj popusta?«

Takšne in podobne izjave obiskovalcev so lahko vzpodbuda za delo in razvoj na tem in drugih področjih, hkrati pa tudi vir novih idej za nadaljnji razvoj (npr. problematika nakupa udobnih smučarskih čevljev). Menim, da je iz navedenih izjav razvidno, da kupci čutijo, da se Alpina trudi biti nekaj več kot ostala podjetja iz te panoge. Alpina dokazuje, da je tudi tako vsakdanji in množični izdelek, kot je čevlj, možno individualizirati in ga v kar največji meri prilagoditi željam posameznega kupca.

Matej Peternelj

Preden smo začeli s prodajo Alpina UCS® obutve v prodajalni, smo s pomočjo štiridesetih oseb, ki veliko uporabljajo pohodno obutev, opravili obsežen test. Testno obutev so nosili desetkrat po eno uro ali več, rezultati tega testa pa so bili zelo spodbudni.

Prodajo Alpina UCS® čevljev smo namenoma začeli brez reklamne akcije,

ker smo se hoteli prepričati, da bo tudi v prodajalni sistem deloval brezhibno. Prvi odzivi kupcev so zelo pozitivni, zato že razmišljamo o tem, da bomo pripravili veliko reklamno akcijo. Pripravljamo pa se tudi za izdelavo in prodajo nekaterih drugih tipov obutve po sistemu UCS®.

Aleš Jurca

»Kot bi bili narejeni točno zame,« je bil navdušen prvi kupec UCS® obutve

Lidija Kržišnik in Matej Peternelj v Mercator centru v Ljubljani skrbita za to, da kupcem čim boljše predstavita nov način prodaje obutve, ki temelji na podlagi meritve nog. Povedala sta, da je navdušenje kupcev, nad to novostjo, veliko. Kljub temu, da novega načina prodaje preko medijev ne oglašujemo, se marsikdo ustavi ob optičnem merilcu, se pozanima o novem načinu, pomeri nogi ali celo kupi čevlje. Tako smo prodali že kar nekaj parov te obutve. Prvi kupec pa je bil Franci Glavač iz Ljubljane, ki je prijazno pristal tudi na pogovor za naš časopis.

UCS® načina prodaje v Alpini do sedaj nismo oglaševali. Kako ste izvedeli za našo novost?

Franci Glavač: V Mercator center hodim na kosilo. Večkrat stopim tudi do kakšne prodajalne in si ogledam ponudbo. Z obutvijo imam vedno kar precej težav. Nedavno tega sem dolgo iskal primerne športne copate. Našel sem jih v Alpini.

Potem sem se pozanimal še za planinske čevlje. Rad hodim v planine. Precej gora sem že prehodil. Imam že zelo staro planinsko obutev. Tudi to so čevlji Alpine. Kupil sem jih v tovarni v Žireh. Ker pa težko dobim pravi model, sem raje nosil kar tiste, saj so se mi že dobro ukrojili po nogi.

Zanimal sem se za planinske čevlje. Prodajalka mi je predlagala, naj si pomerim nogi. Res sem to storil. Svetovalka prodaje mi je natančno razložila način take prodaje in nakupa. Pomeril sem obutev, ki jo je glede na meritve izbral računalnik. Bil je čudovit občutek. Kot da bi bili narejeni točno zame. Videl sem, da je tudi material in izdelava dobra, da je vgrajen kakovosten Vibram podplat. Nič nisem razmišljal. Tele čevlje moram imeti, sem rekel in jih naročil.

Danes ste spet pomerili čevlje, ki so sedaj postali vaši. Je občutek ravno tako dober.

Franci Glavač: Zaenkrat sem zelo zadovoljen.

Mislite, da je to dober način prodaje in da se bodo kupci odločali zanj?

Franci Glavač: To zelo dobra poteza Alpine. Osebnostno mislim, da je tak način izdelave in prodaje obutve prišel dokaj pozno. Današnja tehnika je tako razvita, da ne bi smelo biti težav pri izdelavi laserjev za merjenje nog.

Ne razumem pa, zakaj o tem novem načinu, bolj agilno ne obveščate kupcev. Vsaj pred prodajalno bi morali z velikimi črkami opozarjati na to novost.

Kdor ima kakršnekoli težave in težko najde obutev zase ali kdor si zares želi udobne obutve, se bo gotovo odločil za tak nakup. Tudi to, da mora na obutev počakati nekaj dni, ni nikakršna ovira.

Jožica Kacin

Čestitke prvemu kupcu UCS® obutve.

Zahtevnejši modeli modne obutve terjajo tudi večjo pozornost pri izdelavi spodnjih delov

Vinko Podobnik, vodja oddelka

Kljub vročim poletnim dnevom in temu, da marsikomu misli že uhajajo na proste dopustniške dni, imajo v oddelku modne montaže dela na pretek. Izdelujejo obutev za jesen-zimo. Vežejo jih roki, ki jih morajo izpolniti. Kot običajno delajo na treh rinkih.

»Na posameznem rinku naredimo okrog 850 parov obutve dnevno, kar je nekako v skladu s planom,« je povedal vodja oddelka Vinko Podobnik.

Delo poteka v skladu z načrti. Kakšnih posebnih novosti pri tem programu ni. Delo je zagotovljeno nekako do sredine septembra. Planirajo, da bodo zaradi popolnitve proizvodnje, na drugem rinku, po dopustu izdelovali tudi tekaško obutev.

Tudi z odsotnostjo delavcev ni posebnih težav. Nekaj več osipa bo v tednu pred ter po kolektivnem dopustu. Tedaj si bodo pomagali s študenti in dijaki, ki opravljajo počitniško delo.

Na prvem rinku ni večjih posebnosti. Imajo nekoliko sodobnejši stroj za navlačenje konic. Priprava stroja ob menjavi modelov je računalniška. Zaradi tega se delo opravi hitreje; tudi nastavev je bolj natančna.

Vodja oddelka je povedal, da je trenutno najzahtevnejša izdelava na drugem rinku. »Tu delamo modno koničasto obutev, ki ji po domače pravimo »špičaki«. Potrebna je zelo

velika pozornost. Serije so majhne, material pa različen. Največ težav je pri navlačenju konic. Stroj je že nekoliko zastarel, zato prilagajanje vsakemu novemu modelu terja več časa.

Težave se pojavljajo tudi, ker se morajo materiali pred nadaljnjo obdelavo navlažiti. Ta postopek se opravlja v tako imenovani vlažilnici. To je poseben prostor, kjer mora biti usnje določen čas izpostavljeno vlagi. Pogosto se dogaja, da zaradi kratkih rokov, zgornji del obutve pride iz šivalnice neposredno v montažo. Poleti, ko je zaradi vročine usnje bolj izsušeno, je obdelava še težja. Konice pokajo. Izdelati je potrebno nov zgornji del, kar pa spet zahteva svoj čas. V montaži pa smo zadnja faza pri izdelavi obutve. Nema lokrat se zgodi, da so kamioni, ki morajo odpeljati narejeno, že tako rekoč pred vrati,« je razlagal Vinko Podobnik.

»Še bolj se bomo morali potruditi, da bo vsak posameznik oziroma oddelek svoje delo opravil v določenem roku. Le tako bodo čevlji pravočasno izdelani. Nekaj več časa pa bo tudi za primer, če bo potrebno še kaj popraviti,« je komentiral Vinko Podobnik.

»Vse našteje težave poleg slabše kakovosti izdelkov, vplivajo tudi na količino narejenega,« je še povedal vodja oddelka ter dodal: »Zaradi velike zahtevnosti izdelave letošnjih

modelov, pri večini obutve ne moremo uporabljati stroja za kosmatenje in nanos lepila. Ta dela moramo večinoma opraviti ročno.

Tudi fleks izdelava, to so šivani čevlji, ki jih izdelujemo za Clarks, poteka v skladu z načrti. V začetku je bilo s to obutvijo nekaj težav. Toda te so se uredile in mislim, da nam je uspelo, da izpod naših rok prihaja lepa in kakovostna obutev. Ta program izdelujemo na tako imenovanem četrtem rinku.«

Nekaj težav imajo pri izdelavi obutve iz tako imenovanega antik materiala. Čevlji po določenem času sivijo. Z dodatnimi delovnimi operacijami poizkušajo sivino omiliti, vendar vse to vpliva na količino izdelanega.

Kakšne pa so želje vodje oddelka? Da bi bilo manj menjav proizvodnje, čeprav je to bolj pobožna želja. Večja realnost, za katero bo v prihodnosti nujno poskrbeti, pa je, da bi bilo v oddelku čim manj zastojev. Veliko smo že naredili, toda vedno znova se pojavljajo nove težave. V oddelku sicer ugotavljajo, da je obutev v zadnjem času tehnološko kar dobro pripravljena. Največ težav je pri materialih. Izgleda, da ti niso vedno kos zahtevni in raznoliki obutvi, ki jo terja moda.

Jožica Kacin

Nada Vidmar, Anica Naglič, vstavljanje opetnikov – montaža modna

Oblikovanje opetnikov – eno izmed pomembnejših opravil v montaži modne obutve

Tatjana Žakelj, Irma Likar, oblikovanje opetnikov – montaža modna

»Pri izdelavi modne obutve je ena izmed pomembnih opravil oblikovanje opetnikov. Od tega, kako natančno je izdelana ta faza, je v veliki meri odvisen izgled čevlja. Če pride do napake, je popravljanje običajno težko. Usnje se pretegne in oblika ni več taka kot bi morala biti. Delo poteka tako, da opetnik ogrejemo, da se zmehča, nato pa vstavimo na mrzlo kopito, da se ohladi. Opetnik s tem postopkom obdrži obliko.

Na enem stroju delata dva ali celo trije delavci. Imamo dva stroja, enega za prvi in enega za drugi rink. Seveda pa ni vedno take delitve. Če tako narekujejo zahteve dela, se kot povsod v oddelku tudi tu prilagajamo in delo organiziramo tako, da poteka v celotnem oddelku čim bolj nemoteno,« je povedal vodja oddelka Vinko Podobnik.

Jožica Kacin

V montaži športne obutve so letos veliko pozornosti posvetili dvema projektoma – pohodniški obutvi: Vision in UCS®

Tudi na športnem programu se trudijo, da bodo do dopusta ugodili vsem zahtevanim rokom. Delo v oddelku je zagotovljeno nekako do sredine novembra.

Na športnem programu se delo, v primerjavi z modno obutvijo, precej razlikuje. Prav tako je število izdelanih parov zelo različno. V večji meri je odvisno od modelov, ki se izdelu-

jejo. »Navadnih tekaških čevljev naredimo na posamezni liniji od 650 do 700 parov dnevno, UCS (kupcu prilagojene obutve), kot jo imenujemo, pa smo izdelali le okrog 200 parov,« je pojasnil Vinko Podobnik. Na vprašanje o novostih v oddelku, pa je povedal: »Na športnem programu smo letošnje leto uvedli nekaj novosti, ki so zahtevale tudi veliko pozorno-

sti, natančnosti in prilagajanja. Najprej je tu pohodniška obutev imenovana Vision. S tem modelom, ki vsebuje več novosti, ki bodo pripomogle k udobnosti obutve in lažji hoji, smo imeli na začetku kar nekaj težav.

Še zahtevnejša pa je bila izdelava UCS® obutve. Izdelali smo prvo naročilo, to je 1200 parov.

Pri obeh projektih smo se maksimalno potrudili in mislim, da nam je uspelo, da smo naredili kakovostno obutev.«

Jožica Kacin

Poenostavljeno carinjenje ob izvozu blaga odslej opravljamo v Alpini

S pridobitvijo dovoljenja za deklariranje blaga na podlagi knjigovodskih vpisov je bila dana zelena luč za pričetek poenostavljenega carinjenja v Alpini. Najprej pri izvozu obutve, nekoliko kasneje pa tudi pri izvozu materialov in ostalega blaga za potrebe kooperacije pri naših kooperantih. Nov način ima vrsto prednosti. Za izvozno blago v Alpini pripravimo vso potrebno dokumentacijo (fakture, obvestilo o odpremi blaga, izvozno carinsko listino, CMR-prevozna listina, razna potrdila), sledi najava izvoza na pristojno carinarnico, (CI Šk. Loka) kontrola blaga in

plombiranje prevoznega sredstva, polurno čakanje na morebitno kontrolo carinskega organa, napotitev prevoznika na mejni prehod. Prednosti novega načina izvoza vidimo predvsem pri pridobitvi časa, zmanjšanju stroškov prevozov, saj ni potrebno čakanje na najbližji carinarnici in nato še na mejnem prehodu. Izvažamo lahko do konca delovnega časa. Zmanjšuje se število izvoznih deklaracij in s tem špediterski stroški. Za naprej pa načrtujemo pridobitev elektronske izmenjave podatkov s carino, kar nam bo omogočalo neposredno vlaganje carinskih deklaracij. To bo tudi dodaten prihranek, saj bodo tako razen upravnih taks, ki jih plačamo državi, odpadli vsi stroški carinjenja.

Miro Pivk

Alpina v Val Thorensu

Med prvomajskimi prazniki je Alpina sodelovala pri Kompasovem prvomajskem klubu v Val Thorensu. Udeleženci prvomajskega smučanja so lahko brezplačno preizkusili naše moške in ženske smučarske čevlje. Veliko zanimanje za smučarske čevlje in pozitiven odziv udeležencev je odlična vzpodbuda za nadaljnji razvoj smučarske obutve v Alpini.

Neža Kopač

V prodajalni v Kranju posodobljena ureditev poslovnega prostora

Mesec julij se je za Alpinino malo-prodajno mrežo začel obetavno. 1. julija je bila odprta nova prodajalna v Kranju ali povedano drugače: prodajalna, ki smo jo imeli v središču mesta, je pred nekaj dnevi zaprla svoja vrata. Nove prostore smo najeli v soseščini in uredili novo, sodobno prodajalno. Kot običajno, se je takoj, ko so se odprla vrata prodajalne, zbralo mnogo kupcev. Komaj smo nazdravili novi pridobitvi, že je bil prodan prvi par. Ivica je kupila natikače. Ob tem je povedala: »Z vnukoma smo šli mimo. Nisem vedela, da boste danes odprli prodajalno. Zagledala sem plakate, da imate popust in vstopila. Kupila sem si natikače. Že dolgo sem jih iskala. Zadnjič sem bila že v vaši prodajalni v Mercator centru, pa ni bilo prave številke.« Ivica je še dodala, da Alpino dobro pozna, saj velikokrat kupuje našo obutev. Zdi se ji udobna.

Poslovodkinja Lidija Kobal je povedala, da so zelo veseli nove pridobitve. Prejšnja prodajalna je bila v dveh etažah. Spodaj so imeli žensko, moško in športno obutev, zgoraj pa je bila industrijska prodajalna. V novi prodajalni je vse v spodnji etaži, na enem mestu. Industrijske prodajalne ne bo več.

»Prodajalna je res lepa. Delati v takih prostorih nam bo v veliko zadovoljst-

Nada Šilar, poslovodkinja Lidija Kobal, Andrej Potočnik in Ivana Šparovec

vo. Upam, da bo prodaja sedaj boljša.«

Lidija je prepričana, da s to posodobitvijo ne bo pridobila le Alpina, temveč vse mesto. Staro mestno jedro ima s tem isto prodajalno, vendar v lepši, novi preobleki. Tudi meščani se tega veselijo. Ko smo zaprli staro prodajalno, so nas kupci spraševali, če se bomo izselili. Izkušnje v zadnjem času niso najboljše. Prodajalne se stalno odpirajo in zapirajo. To za Alpinine sicer ne velja, toda kdo bi vedel.

»Z veseljem prodajam že petintrideset let. Ko sem začela, je bilo prodajati

čevlje drugače. Danes so kupci mnogo bolj zahtevni. O obutvi, ki jo kupijo, želijo več informacij. Želijo, da je prodajalec z njimi, da jim pomaga pri izbiri. Prepričana sem, da na nakup vpliva tudi, če se prodajalci potrudimo, da najdemo pravi stik s kupci, tudi to vpliva, da se kupci odločijo za nakup. Rada bi se zahvalila še vodstvu, ki nam je omogočilo, da smo prišli do tako lepih in prirodnih prodajnih prostorov ter tudi vsem ostalim, ki so pripomogli k temu. Trudili se bomo, da bomo uspešni in da bomo dostojno predstavljali ime Alpine.«

Andrej Potočnik je povedal, da so morali v prodajalni v zadnjih dneh dobro poprijeti za delo. Preseliti je bilo treba blago in ga urediti v novih prostorih. Ko sem ga vprašala po občutkih, je povedal: »Kakšni pa naj bodo, kot lepi, če se odpira tako lepa prodajalna. Tudi za prodajalce bo sedaj mnogo lažje. Prostor je bolj pregleden, modeli so lepo vidni. To bo tudi poživitev za staro mestno jedro. Vedno bolj ugotavljamo, da se mesto prazni in da se tu ničesar ne dogaja. Še sreča, da imamo veliko stalnih kupcev. Ti prihajajo iz različnih krajev. Nekateri so celo iz Ljubljane,« je pripovedoval Andrej, na koncu pa nam zaupal še nekaj. »Prav danes je triintrideset let, ko sem začel delati v Alpini. Kje so tisti časi. V prodajalni je bilo zaposlenih petnajst prodajalcev. In vsi smo imeli delo. Sedaj pa se borimo za vsakega kupca.«

Nada Šilar je povedala, da ji je prodajalna zelo všeč. »Vse je na enem mestu. Upam, da bodo tudi kupci bolj zadovoljni.« Na vprašanje, kakšna je bila prodaja v zadnjih dneh, je povedala, da se je obutev kar dobro prodajala. Na to pa je vplival tudi popust, ki so ga imeli zaradi zaprtja stare prodajalne. Slika zato ni povsem realna. Prodajali pa so tako rekoč vse; od planinske do poletne modne obutve. Kupci so bili z izbiro zadovoljni. Pogrešali so le nek model s srednjo peto. Če bo tudi nakupov toliko, kot so se kupci zanimali, kdaj bomo odprli novo prodajalno, potem uspeh ne bi smel izostati,« je dodala Nada.

Ker sta meseca julij in avgust namenjena tudi počitku, sem Nado vprašala še, kako bo preživela dopust. Povedala je,

Direktor domače prodaje je izročil prvi kupljeni par.

da namerava, da bi po napornih dneh, ki so jih preživljali ob urejanju prodajalne, za nekaj dni odpotovala v Grčijo.

Ivana Šparovec je prav tako vesela, ker imajo tako lepo urejene prostore. »Prodajalna je lepa, svetla, zelo pregledno urejena,« je dejala. »Sedaj bo prodaja lažja. Čeprav smo malo utrujeni, se je trud izplačal. Utrujenost preide, prodajalna pa bo ostala,« je spodbudno pribila. Na vprašanje, kako ocenjuje letošnje poletno pomladno obutev, je dejala, da so čevlji lepi, kakovostni, vedno bolj udobni in primerni za vse generacije. V zadnjih dneh so prodali največ natikačev in sandal. Kako pa bo Ivana preživela dopust? »Za nekaj dni bomo šli v Pulo. Ostale proste dni pa bomo doma. Na Kokrici zidamo hišo. Upamo, da se bomo letos preselili, vendar moramo pred tem urediti še marsikaj.«

Marko Šenk, ki kot arhitekt sodeluje pri ureditvah ali obnovah naših prodajaln, je povedal, da je prodajalna v Kranju posodobljena z dodatnimi novostmi. Te bodo ureditev približale trenutnim trendom pri opremljanju poslovnih prostorov. Posamezni stenski elementi so ločeni s svetlobnimi pasovi. Tako je še bolj poudarjena obutev, ki se prodaja. Dobimo efekt lahkotnosti in posebno zanimivo nočno osvetlitev. Opustili smo leseno karniso z lučmi, ker osvetlitev s stropa z reflektorji ob taki postavitvi zadoskuje. S tako ureditvijo smo se približali trendom v oblikovnem smislu ter dosegli boljšo prepoznavnost in večjo lahkotnost opreme. Ostalo opremo in elemente smo zadržali, ker so prodajalne Alpine prepoznavne prav po tako oblikovani zasnovi.

Jožica Kacin

Skupščina potrdila predlagane sklepe uprave in nadzornega sveta

19. junija so delničarji Alpine na svojem 11. rednem zasedanju skupščine potrdili sklepe, ki sta jih v sprejem predlagala uprava in nadzorni svet. Udeležba na skupščini je bila 95 odstotna. Skupščine so se udeležili pooblaščenici vseh večjih delničarjev: Maksime holding, d.d., Evropske banke za obnovo in razvoj (EBRD), Kapitalske družbe, d.d., in Slovenske odškodninske družbe. Notranje delničarje (zaposleni, bivši zaposleni in upokojenci) je na skupščini zastopal

vodja združenja Marko Kavčič. Za glasovanje ga je pooblastilo 812 delničarjev, tako da je na skupščini, v skladu z njihovimi navodili glasoval z 67.252 glasovi (več kot 37 odstotkov vseh delnic z glasovalnimi pravicami).

Predsednik uprave mag Martin Kopač je delničarje seznanil z letnim poročilom o poslovanju družbe za leto 2002, ki ga je sprejel nadzorni svet in predstavil dosežke družbe v preteklem letu in načrte za leto 2003. Zaključil

pa je z ugotovitvijo, da ga najbolj veseli, da smo v letu 2002 dosegli načrtovane finančne rezultate: dobiček več kot 300 milijonov tolarjev in donos na kapital (ROE) 5,26. Da smo lahko dosegli vse to, je zasluga vseh delavcev Alpine, zunanjih sodelavcev in seveda tudi nadzornega sveta za pravilne usmeritve ter koristne predloge in vzpodbude.

Glede na to, da je Alpina zaključila poslovno leto v skladu z načrti, je

skupščina podelila razrešnico upravi in nadzornemu svetu.

Skupščina je sprejela sklep, da bilančni dobiček v višini 313.682.701 tolarjev ostane do nadaljnjega nerazporejen. Tak predlog sklepa sta uprava in nadzorni svet utemeljila z dejstvom, da ima družba zelo nizke druge rezerve iz dobička. Oblikovane rezerve iz dobička še ne podpirajo dolgoročno stabilne politike dividend. Poleg tega tudi davčne olajšave za pretekla leta še niso sproščene, kar pomeni, da bi ob izplačilu dividend zapadle plačilu davka od dobička.

Skupščina je sprejela tudi sklep o povečanju osnovnega kapitala za 104.530.000 tolarjev. Ta sklep je bil predlagan z namenom, da Republika Slovenije svoje terjatve, ki jih ima do Alpine, spremeni v delnice. Tako se je spremenila tudi lastniška struktura delničarjev Alpine.

Ker poteče mandat članom nadzornege sveta – predstavnikom delničarjev, je skupščina za naslednje štiri leta za člane nadzornega sveta imenovala:

Alpina je v preteklem letu dosegla pričakovane finančne rezultate.

Viktorja Žaklja, Andreja Laznika, Irmo Frelih in Anthonya Clothierja. Predstavnike delavcev v nadzornem svetu (2 člana) bo izvolil svet delavcev.

Za revidiranje računovodskih izkazov za leto 2003 je skupščina imenovala revizijsko družbo Deloitte & Touche, ki je kakovostno opravila revizije v preteklih letih.

Skupščina je potrdila tudi predlog uprave o izplačilu nagrad članom nadzornega sveta.

Vsi sklepi so bili sprejeti z več kot 99 odstotno večino, razen sklepa o izvolitvi članov nadzornega sveta, za katerega je glasovalo nekaj manj kot 87 odstotkov na skupščini zastopanega kapitala.

Marinka Tušek

Poudarki o poslovanju v letu 2002

- 86-odstotna rast čistega dobička,
- 12-odstotna rast čistih prihodkov od prodaje,
- 19-odstotna rast izvoza,
- 6,5-odstotno povečanje obsega proizvodnje,
- vodilni svetovni proizvajalec in blagovna znamka obutve za tek na smučeh – presežen 30-odstotni svetovni tržni delež,
- ponovna oživitev sodelovanja s Srbijo in Črno goro,
- odprtje dveh novih prodajal v Sloveniji ter po eno na Hrvaškem in v Srbiji in Črni gori, prenova treh prodajal v Sloveniji in ene na Hrvaškem,
- zlata medalja za oblikovanje čevlja za tek na smučeh na bienalu industrijskega oblikovanja »BIO 2002«,
- 1 mednarodna patentna prijava,
- zadnja faza testiranja razvojno-raziskovalnih rešitev na področju novega čevlja in vezi za tekaško smučanje ter vezi za alpsko smučanje,
- opravljene vse potrebne aktivnosti za testno komercializacijo dveh modelov uporabniku prilagojene obutve po standardu UCS® (UCS® – »Universal Customization System«),
- pomembni vsebinski in kakovostni premiki v upravljanju maloprodajne mreže,
- integracija proizvodnih, trženjskih, informacijskih in drugih poslovnih sistemov matične in odvisnih družb.

Načrti za leto 2003

- Ohraniti dosežene tržne deleže v prodaji obutve za tek na smučeh,
- razviti nov otroški smučarski čevlji,
- posodobiti kolekcijo modne obutve z uvajanjem novosti med sezonami,
- izvesti testno proizvodnjo in prodajo kupcu prilagojene obutve,
- redefinirati in repozicionirati blagovno znamko Alpina,
- nadaljevati s celovito poslovno integracijo povezanih družb v koncern Alpina.

Struktura delničarjev Alpine po povečanju osnovnega kapitala

Delničar	Število delnic	% lastništva
Maksima Holding d.d.	32.955	15,90
EBRD	32.000	15,44
Kapitalska družba d.d.	22.718	10,96
Slovenska odškodninska družba d.d.	19.092	9,21
Republika Slovenija	10.453	5,04
lastne delnice	11.879	5,73
zaposleni, upokojenci, bivši zaposleni	75.598	36,48
ostali delničarji	2.533	1,22

Maja je bil za mandatno obdobje štirih let izvoljen nov svet delavcev

Prva seja novo izvoljenega sveta, je bila po oceni članov sveta, dokaj plodna.

Člani sveta delavcev, izvoljeni, 7. maja 2003

1. BAJC Bernarda	šivalnica Col
2. BURJEK Mirko	orodjarna
3. BURJEK Tanja	tehnološka priprava
4. CANKAR Marjan	vzdrževalna služba
5. JUSTIN Urša	športna šivalnica
6. JUSTIN Vital	prodajalna Žiri 1
7. KOPAČ Robert	orodjarna
8. NOVAK Boštjan	montaža športna
9. PERIĆ Mitar	vzorčna delavnica
10. POTOČNIK Andreja	šivalnica Gorenja vas
11. POLJANŠEK Miluška	planska služba
12. RIHAR Milka	prodajalna Ljubljana 1
13. TRČEK Peter	vzdrževalna služba

7. maja so bile volitve v svet delavcev. Kandidiralo je šestindvajset delavcev. V Alpini imamo trinajst članov sveta delavcev. Za člane sveta so bili izvoljeni tisti, ki so dobili največje število glasov. Volitve so bile izvedene tako, da se je posebej volilo kandidate iz proizvodnje, posebej iz ostalih služb v Žireh, v obeh obratih in za prodajalne. V svetu delavcev je sedem predstavnikov iz proizvodnje v Žireh, dva iz ostalih služb in dva iz prodajaln ter po eden iz vsakega obrata. Volitev se je udeležilo 68,32 odstotkov delavcev, ki so imeli pravico voliti.

Za izvedbo volitev je poskrbela volilna komisija, ki ji je predsedoval Milan Sovinc. Milan Sovinc je do izvolitve predsednika sveta delavcev, vodil tudi prvo sejo, ki je bila 18. junija 2003. Na prvi seji so člani sveta delavcev izvolili predsednika. Predsednik sveta je za naslednje štiriletno mandatno obdobje spet postal Peter Trček. Podpredsednica je Urša Justin.

Jožica Kacin

Peter Trček, predsednik sveta delavcev

Peter Trček

V svetu delavcev ste že tretji mandat. Ponovno ste kandidirali.

Res je. V svetu delavcev sem že tretji mandat. Prejšnji mandat sem bil predsednik, sedaj so me ponovno izvolili.

Eden izmed motivov za kandidaturo je, ker me zelo zanimajo gospodarske teme. Člani sveta smo seznanjeni z dogajanjem v podjetju, včasih pa naši pogovori presežejo te okvire.

Delavci so se že kar nekako navadili, da ste v svetu delavcev. Se pogosto obračajo na vas z vprašanji in raznimi težavami?

Delavci se večkrat obračajo name. Opažam, da je v zadnjem času tega še več. Zaposlenim v Alpini ni vseeno, kaj se dogaja s podjetjem in kako delamo. Želijo si, da bi bila Alpina dobro podjetje, ki bi izdelovalo obutev, ki bo vredna njenega imena in tradicije. To je po eni strani posledica tega, ker tu vidijo možnosti za svoje eksistenčno preživetje, po drugi strani pa se zavečajo, da je v Žireh od Alpine še vedno odvisen velik odstotek prebivalstva. Delavce skrbi, ker vidijo, da se proizvodnja seli v dežele s cenejšo delovno silo. Zato opažam, da se vedno bolj prizadevajo, da bi svoje delo opravljali kakovostno. Opozarjajo na napake in

težave, vendar mislim, da jim vodstvo še vedno premalokrat prisluhne.

O tem, kako ocenjujete delo sveta, ste obširneje pisali že v prejšnjem časopisu. Lahko izpostavite samo nekaj poudarkov, ki se vam zdijo najpomembnejši.

Sestanek sveta delavcev in mesečni sestanek pri generalnem direktorju je priložnost, da lahko vodstvu postavimo različna vprašanja ter jih opozorimo na pomanjkljivosti in težave. Veseli pa smo, ker se vodstvo potrudi, da nam prisluhne in da odgovore.

Pred svetom delavcem in vami je novo štiriletno obdobje. Imate kakšne posebne načrte?

V prihodnje kot predsednik ne nameravam uvajati kakšnih posebnih novosti. Pristojnosti sveta so določene z Zakonom o sodelovanju delavcev pri upravljanju, o delovanju sveta se vsak mandat podpiše dogovor z upravo. Dogovor smo okvirno pregledali na prvi seji, sprejeli pa naj bi ga predvidoma na naslednji. Svet dela na podlagi poslovnika, ki smo ga prav tako že pregledali. Tudi poslovnik naj bi z nekaterimi manjšimi popravki sprejeli na naslednji seji.

Drugače pa mislim, da svet dela dobro in da nam niti zakonodaja, niti trenutne potrebe, ne narekujejo kakšnih posebnih novosti.

Kot predsednik sveta ste še bolj izpostavljeni raznim pritiskom. Interesi delavcev in vodstva se včasih razlikujejo.

Pristojnosti sveta delavcev so določene z Zakonom o sodelovanju delavcev pri upravljanju. Svet delavcev:

- skrbi za to, da se izvajajo zakoni in drugi predpisi, sprejete kolektivne pogodbe ter doseženi dogovori med svetom delavcev in delodajalcem;
- predlaga ukrepe, ki so v korist delavcev;
- sprejema predloge in pobude delavcev in jih v primeru, da so upravičeni, upošteva pri dogovarjanju z delodajalcem;
- pomaga pri vključevanju v delo invalidom, starejšim in drugim delavcem, ki jim je zagotovljeno posebno varstvo.

V podjetju kot je Alpina je mnogo različnih interesov in mnenj. Vedno se držim načela, da ob težavah, skušam prisluhniti obema stranema.

Človek mora vedno krmariti nekje vmes, iskati resnico, si ustvariti neko lastno mnenje o določeni zadevi.

Omenil sem že sestanke pri generalnemu direktorju. Mislim, da so taki pogovori koristni, saj se tako reši marsikatero vprašanje. Že samo tako, da se pogovorimo in razjasnimo določene okoliščine, včasih rešimo določeno vprašanje.

Urša Justin

Kako ocenjujete delo sveta delavcev?

Urša Justin, podpredsednica sveta

V svetu delavcev sem že tretji mandat. Delo sveta ocenjujem kot dobro. Mislim, da dobro sodelujemo tako med seboj kot tudi z upravo. Res je, da kakšnih posebnih pristojnosti nimamo, mislim pa, da je tako za delavce kot tudi za vodstvo, včasih dobro, da se srečamo in da se pogovorimo o težavah.

Pravite, da svet nima pomembnejših pristojnosti, katere naloge sveta pa bi kljub temu izpostavili?

Od pristojnosti, ki jih ima svet, je najpomembnejša tista, ko mora svet delavcev dati soglasje k posameznim odločitvam. Na uspeh podjetja svet ne more vplivati, je pa tudi res, da so prav te seje mesto, kjer se reši marsikateri problem. To pa posredno vpliva na boljše poslovanje podjetja.

Kako pa ocenjujete članstvo v svetu?

Članstvo v svetu je dobro tudi zato, ker smo člani sveta delavcev dokaj dobro obveščeni o mnogih stvareh, ki se

Delodajalec mora delavcu kot posamezniku omogočiti sodelovanje pri upravljanju. Delavec ima pravico:

- do pobude in odgovorov na to pobudo, če se nanašajo na njegovo delovno mesto ali na njegovo delovno oziroma organizacijsko enoto;
- biti pravočasno obveščen o spremembah na svojem delovnem področju;
- povedati svoje mnenje o vseh vprašanjih, ki se nanašajo na organizacijo njegovega delovnega mesta in delovni proces;
- zahtevati, da mu delodajalec oziroma pooblaščen delavec pojasni vprašanja s področja plač in z drugih področij delovnih razmerij ter iz vsebine tega zakona.

dogajajo v podjetju. Na sejah sta vedno prisotna generalni in delavski direktor. Seja je tudi prilika, da jih delavci seznanimo z našimi težavami, pogledi in jim zastavimo vprašanja.

Na svetu dobite mnogo informacij. Z njimi seznanite tudi sodelavke v oddelku?

Z informacijami, ki jih dobim na svetu, po svojih močeh seznanim tudi sodelavke oziroma tiste, ki jih to zanima.

Kako pa mesečni sestanki pri direktorju?

Za reševanje določenih vprašanj pa se mi zdijo še primernejši vsakomesečni sestanki pri generalnem direktorju. Tam sta poleg generalnega in delavskega direktorja, še predsednik sindikata, predsednik in še en član sveta delavcev.

Kaj pričakujete od sveta delavcev?

Svet naj bi delavcem pomagal pri uveljavljanju njihovih pravic. Sama pričakujem od sveta, da se bo zavzemal za to, da ne bi bilo odpuščanj delavcev.

Izvoljeni ste za podpredsednico sveta. Kaj vam to pomeni?

Izvolitev za podpredsednico sveta je zame posebno zaupanje. Je pa to še ena obveznost več. Še bolj se bom morala potruditi in opozarjati na težave ter še bolj dejavno sodelovati pri razpravah na svetu ter prisluhniti sodelavcem, ki bi radi povedali ali rešili določen problem.

Boštjan Novak

Izvoljeni ste bili v svet delavcev. Kaj je bilo glavno vodilo, da ste pristali na kandidaturo?

Imel sem občutek, da smo delavci v proizvodnji premalo obveščeni o dogajanju v podjetju. Poleg tega mislim, da tudi vodstvo mnogokrat ni seznanjeno s težavami, ki jih imamo pri delu. Če sami ne bomo povedali svojih težav, jih namesto nas ne bo nihče. To so bili razlogi, da sem se odločil, da bom kandidiral in skušal nekaj doprinesti k delu sveta delavcev.

Svet delavcev se je junija sestal na prvi seji. Kako jo ocenjujete?

Boštjan Novak, član sveta delavcev

Mislim, da je bila seja dobra. Kar presenetilo me je, ker sem ugotovil, da se na sestanku res lepo pogovorimo. Člani sveta delavcev povedo svoja mnenja, vodstvo jih posluša in da odgovore. Vsak ima pravico povedati svoje. Vesel sem bil tudi, ker sta generalni direktor in delavski direktor prisluhnila našim besedam. Zelo lepo sta nam obrazložila dogajanja v podjetju. Mislim, da na sejah sveta vlada korekten odnos in odprtost z obeh strani, kar me res veseli.

Ste o tem, o čem je razpravljajal svet delavcev, obvestili tudi sodelavce?

Kogar je zanimalo, sem mu povedal. Tudi v Informatorju je bilo lepo razloženo, o čem smo se pogovarjali. Član sveta delavcev sem tudi zato, da o tem, o čemer se bomo pogovarjali, seznanim tudi sodelavce, da jih vprašam za mnenje, da na seji izpostavim zadeve, na katere me opozorijo. Tako bom delal tudi v bodoče. Če bodo sodelavci želeli, sem jim pripravljen prisluhniti in jih čim bolj obveščati.

Kaj se vam zdi pri delu sveta najpomembnejše?

Pri delu sveta se mi zdi pomembno predvsem, da bomo, tako delavci kot vodstvo, ustrezno informirani. Vsak problem je rešljiv, vendar mora biti pripravljenost za reševanje pri vseh vpletenih. Če bomo v svetu delavcev

Delodajalec mora predložiti v soglasje sveta delavcev predlog odločitev v zvezi z:

- osnovami za odločanje o izrabi letnega dopusta in odločanje o drugih odsotnostih z dela;
- merili za ocenjevanje delovne uspešnosti delavcev;
- kriteriji za nagrajevanje inovacijske dejavnosti v družbi;
- razpolaganjem s stanovanjskim skladom, počitniškimi zmogljivostmi in drugimi objekti standarda delavcev;
- kriteriji za napredovanje delavcev.

lepo sodelovali z vodstvom in obratno, potem uspeh in smiselnost sveta ne moreta biti vprašljiva. Mislim, da prihajajo resni časi, ko konkurenca vedno bolj pritiska. Delati bomo morali kakovostne izdelke. Če ne bomo držali skupaj, potem tudi rezultatov ne bo.

Kaj pričakujete od članstva v svetu?

Upam, da bom tudi sam z delom pri svetu pripomogel, da bo težav čim manj oziroma, da se bodo reševale tako v zadovoljstvo delavcev kot vodstva. Mislim, da bom kot član sveta delavcev mnogo bolj informiran o dogajanju v podjetju.

Jožica Kacin

Novosti v sezoni jesen-zima 2003/2004

Poletje in vročina sta na višku, mi pa že razmišljamo o hladnejših dneh, ki jih bo s seboj prinesla zima. Alpinina kolekcija obutve za jesen in zimo je že kar nekaj časa pripravljena. Pri pripravi kolekcije smo upoštevali vse glavne modne smernice, ki jih napovedujejo modni kreatorji.

Za letošnjo jesen in zimo se nam kaže pet glavnih modnih smernic, ki so glede na vsebino poimenovane: nordijska pustolovščina, začetniki letalstva, moda&šport, etno navdih in mestna urejenost.

Barve

Prevladujejo nežne peščene barve in rjava. Črna je zakon pri eleganci, kombinacija rdeče in črne pa pri športni obutvi.

Pri posamezni modni smernici pa so v ospredju naslednje barve:

Nordijske barve: bela, srebrna, siva, nežni pastelni toni in nežna olivna - vse barve izvirajo iz kulture Eskimov.

Etno barve: topla rjava, zarjavela rjava barva, rdečkasti toni - prevladujejo torej topli toni.

Mestna urejenost: črna s svetlečimi efekti v zlatih in srebrnih odtenkih.

Moda&šport: črna, rdeča, oranžna, vijolična, rožnata (pink), svetlo modra.

Materiali

Glavna materiala sta velur in napa. Veliko pozornosti je posvečeno obdelavi površin materiala in finižu. Pojavljajo se razni reliefni vzorci, laserska

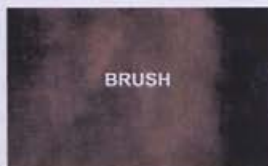

obdelava, potiski materiala z različnimi (predvsem rožnatimi) vzorci, dodajanje svetlečih efektov v površino in prelivanje barv.

Dodatki

Kot dodatki pri obutvi se največ pojavljajo razni okrasni šivi, vezenje, krzno in kovinski okras; zaponke, verižice, obročki, žeblički s široko površino glavice.

Modne smernice za žensko obutev

Nordijska pustolovščina

Oblačila: Zimska moda nedvomno predvideva, da bo naslednja zima zelo mrzla, saj je krzno – naravno ali umetno – skoraj nepogrešljivo. Nordijska pustolovščina išče navdih v nomadskem izgledu, pri Eskimih, udobnih, prešitih, v pasu ozkih, z volno ali vato napolnjenih jaknah, ki se kombinirajo z najrazličnejšimi pleteninami v beli, bež, rjavi in rumenkasto rjavi – kaki barvi.

Obutev: Krzno, krzneni okraski, krznena podloga in umetno usnje so osnovne značilnosti nordijske pustolovščine, ki se kombinirajo na različ-

Začetniki letalstva

Oblačila: Nov izgled, ki se iz poletnega vojaškega stila nadaljuje v zimski letalski stil, si želi novih dogodivščin in pustolovščin. Prešite jakne, pilotski jopič, tovarne oziroma vojaške hlače in prostorne, velike torbe v temno rjavi, kaki in ogljasti črni barvi, so zapovedi za začetnike letalstva. Različni, predvsem kovinski dodatki v srebrni barvi spominjajo na punk. Videz nekoliko obrabljenega deluje mladostno, avtentično in včasih spominja že kar na uporništvu.

Obutev: Na izbiri je široka izbira modelov, predvsem za mlade. Motoristični škornji, večinoma višji, z gos-

tim zavezovanjem in z zaponkami. Mestna in športna obutev je sofisticirana, prevladujejo gležnarji in škornji na različnih višinah peta – od ravnih podplatov do nekoliko višjih, širših pet – z dodanimi kovinskimi žeblički. Še enkrat velja poudariti močno prisotnost različnih kovinskih okrasov in dodatkov; od zaponk in žebličkov do obročkov ter verižic. Na obutvi prevladuje črna barva.

Moda&šport

Oblačila: Pomen športnega izgleda in športnega udobja v dandanašnji modi močno pridobiva na pomenu in prihaja v ospredje. V zadnjih kolekcijah je opaziti, jogging hlače, ki se nosijo s kapucarji in s prešitimi bundami ter s kenguru nahrbtniki. Mini krila so okrašena z zadržkami. Nov modno-športni stil zaznamujejo zadržke, razporki in športni detajli.

Obutev: Mehki, udobni in prožni materiali zaznamujejo športno obutev. Novosti se pričenejo pri boksarskih gležnarjih in škornjih na tankih, prožnih podplatih in z gostim ter visokim zavezovanjem, ki se odlično kombinirajo z jogging hlačami, tovarnimi hlačami in s hlačami do višine kolena. Običajno so največ iz treh barv. Vezenje kot okras igra stransko vlogo. Zastopani so tudi nizki sneakerji, s koničasto in nekoliko zaobljeno konico ter robustna outdoor obutev na grobih podplatih in iz vodooodbojnih

ne načine v zimskih škornjih in mestni obutvi. Škornjem so dodani detajli kot so izraziti okrasni šivi, okraski iz reliefnega materiala, ter vezenje trakov po gležnjici. Najpopularnejša barva za obutev je bela, sledita ji bež in rjavi toni. Dominanten material je mehak velur, pomembna je tudi mehka napa s finišem, ki takoj pade v oči.

materialov z vgrajenimi membranami.

Etno navdih

Oblačila: Modna mešanica folklornih in etno motivov, ki izvirajo iz različnih kultur, se odraža predvsem na športnih oblačilih. Izstopajo zlasti rožnati potiski materiala in reliefni motivi z rožami. Kombiniranje krzna in usnja je prisotno tako pri oblačilih kot pri obutvi. Dodani so ročno izdelani detajli iz vezenja ali kvačkanja. Prevladujejo tople barve, od bež do rjavih tonov, poudarki so narejeni v temnih barvah – črni ali temno rjavi.

Obutev: Obutev zaznamuje izgled postaranega, že uporabljenega. Uporabljeni so mehki velur materiali ali materiali z reliefom iz rož, kombinacije krzna in velurja ter maščen velur. Ročno izdelani detajli, kot so vezenje z rožami, okrasni šivi, dekorativni inserti, trakovi iz vezalk ter kovinske

zaponke, se pojavljajo na škornjih in na športni obutvi.

Mestna urejenost

Oblačila: Zimske kolekcije ponujajo ženskam precej resen, relativno preprost izgled v mirnih, klasičnih barvah. Eleganca svoj navdih išče v ženskih junakinjah Hitchcock-ovih filmov. Ozke, oprijete obleke to le potrjujejo. Izstopajo krajše, telesu oprijete jakne, elegantne in jogging izpeljanke, iz usnja ali iz lahkih, finih materialov.

Obutev: Prevladujejo salonke na vitkih petah in s koničastimi konicami ter na drugi strani nizki čevlji iz pet-

desetih in šestdesetih z okroglo konico. Pomembni so tudi gležnarji in polškornji, lahko na visokih petah ali na nižjih, ravnih podplatih. Skoraj vsa

obutev je črna oziroma v temnejših tonih, iz nape ali velurja z dodanimi potiski (rože, žamet). Obutvi so dodani kovinski okrasji; predvsem zaponke in obročki kombinirani z različnimi trakovi.

Neža Kopač

Fotografije: Klemen Možina

Modne smernice za moško obutev

Kraljevsko je biti športen!

Oblačila: Oblačila za zimsko sezono imajo predvsem lahкотen športni izgled. Barvam ni pripisan velik pomen, so neopazne. Pohvaliti velja prijetne materiale, ki so na voljo – reb-rast žamet, debelejši bombaž, oprana volna, naravno usnje, umetno usnje, ovčje usnje in krzno. Z njihovo pom-

očjo oblačila izžarevajo dobro razpoloženje in pozitivne vibracije. Dodatki, kot so kapuce, kape, klobuki, izraziti pasovi ter šali ali ovratne rute, samo še zaokrožujejo to rožnato podobo.

Obutev: Neustavljiv športni trend pri moških oblačilih kliče po prav taki obutvi. Škornji in gležnarji različnih višin so na voljo v »motoristični« in vsakdanji varianti – so odlični doda-

tek k novi kolekciji in k hlačam. Najljubša barva je kamelja, rjava v različnih otenkih, sivkasta, bež in seve-

da črna. Priljubljena je obutev, ki izgleda kot, da bi jo pravkar privlekli s podstrešja, od materialov pa prevladuje velur, brušeno usnje in maščeno usnje. Podplati so razgibani, grobi, konice pa prav vse od koničastih preko kareja, do okroglih (»motoristični«, pilotski in ne military (vojaški), kot je podoben trend imenovan v sezoni pomlad poletje 2003.

Počuti se svobodnega!

Oblačila: Eleganten, vendar pa neopazen izgled prihaja v ospredje moških svečanih oblačil. Težko je najti klasičen poslovni izgled v katerikoli kolekciji. Športni jopič ali obleka gre skupaj s puloverjem ali polo majico, srajce in kravate se nosijo z motorističnim ali pilotskim jopičem. Moški raje nosijo prešite plašče in čepice kot klasične plašče in resne klobuke. Prevladujejo materiali kot so rebrast žamet, bombaž, usnje in oprana volna.

Obutev: Nov izgled moške mestne obutve je zaznamovan s prijetno športnimi in enostavnimi gornjimi deli, v povezavi z mehkim, srednjim in tem-

nim rjavim tonom in materialom z naravnim izgledom. Mehko, brušeno usnje zamenjuje mehko velur, čeprav usnje s starinskim izgledom, kakor tudi lisasto usnje (plesniv izgled), ostajata še naprej prisotna. Posebno mesto so dobili t.i. boksarski čevlji, ne smemo pa zanemariti gležnarjev na vezalko.

Kot izrazit dodatek – poudarek na obutveni sceni pa velja omeniti tudi močne okvirce na podplatih s kontrastnimi šivi. Tudi tu najdemo vseh vrst konic, še najmanj je »špičakov«, poseben poudarek pa je na udobnosti.

Ivo Pivk

Fotografije: Klemen Možina

Sprehod po Alpini – delovni in dopustniški utrip poletja

Igor Žakelj

Igor Žakelj, termoplasti. »Izdelujem manšete za nov smučarski čevelj Challenger. Delo je dokaj zahtevno, saj je zelo pomembno, da je manšeta izdelana kakovostno. Tu delamo na tri izmene,« je povedal Igor in dodal, da se tudi nad nočnim delom ne pritožuje. »Saj se človek tudi tega navedi,« je komentiral. V termoplastih je predpustniški utrip delaven. Ker jih vežejo roki, bodo predvidoma delali tudi en teden kolektivnega dopusta.

»Tisti teden, ko bom prost, pa nameravam preživeti s prijatelji na morju,« je povedal Igor.

Vsako leto grem na morje. Največkrat smo bili v kampu v Luciji. Kje bomo pristali letos, pa še ne vem,« je povedal.

Mihela Žakelj, šivalnica športna. »Trenutno šivam obrnjeno podlogo. Delo ni težko, le normo se včasih malo težje dosega,« je povedala Mihela. V športni šivalnici je v teh dneh veliko dela. Vežejo jih roki, zato bomo delali tudi v soboto. Do kolektivnega dopusta naj bi naredili načrtano in potem naj bi bili doma.

Mihela pravi, da računa, da bo doma med dopustom in še en teden po

Mihela Žakelj

njem. »Z družino bomo šli na Krk. Tja hodimo kampirat že nekaj let. Všeč nam je, pa tudi cene so v kampu primerne.

Tudi otroka, ki bosta v prihodnjem šolskem letu obiskovala osmi razred in prvi letnik srednje šole, zaenkrat še rada gresta z nama na morje. Upam, da bomo lepo izkoristili te proste dni,« je dejala Mihela.

Cilka Gregurovič, šivalnica modna, strojno zgibanje. »Pred dopustom je tudi na našem traku veliko dela. Potem naj bi bili dva tedna doma,« je povedala Cilka.

Cilka Gregurovič

»Kam bom šla na dopust, še ne vem natančno. Gotovo na morje. Vsako leto greva z možem nekam k obali. Lani sva bila v Bolgariji. Tam imajo čudovite plaže. Voda je topla, toda mnogo manj slana kot pri nas. Tudi cene so za nas dokaj ugodne. Vidi se,

da je razvitost v tej državi, v primerjavi z nami, precej nižja. Standard prebivalstva je mnogo nižji od našega.«

Marica Gligorevič, prirojevalnica, žigovanje stolk. »Delo, ki ga opravljam ni tako enostavno, kot izgleda na prvi pogled. Imam celo vrsto žigov, ki jih je potrebno pogosto menjati in paziti, da ne pride do zamenjav. Mnogokrat delam tudi vzorce.«

Marica Gligorevič

Trenutno v prirojevalnici ni veliko dela. Več delavcev ima dopust ali koristi ure. Tudi med dopustom bodo doma.

Marica bo proste dni izkoristila za obisk staršev in sorodnikov v Avstriji. Tja so odšli kot begunci in že več kot deset let živijo v Sant Lanberthu. Marica in njena družina jih vsako leto nekajkrat obišče. Drugi del dopusta pa bodo Gligorevičevi preživeli na morju. Šli bodo v Barbarigo, kjer ima teta prikolicco. Tudi lansko leto so letovali tam. Običajno pa dopuste načrtujejo tako, da niso vedno v istem kraju.

Emil Filipič, modelir za tekaško obutev. Dela je v športnem razvoju v zadnjem času vedno več kot dovolj. »Končal sem s pripravo modelov za redno proizvodnjo. Sedaj so na vrsti vzorci za naslednjo sezono. Trenutno razvijamo grupo Sport, ki bo imela nov plastičen opetnik in manšeto. Priprava je dokaj zahtevna. Vsi vzorci za naslednjo sezono morajo biti izdelani do konca avgusta, ko nas bodo obiskali naši kupci, zato časa ni veliko,« je predpustniško dogajanje na svojem delovnem področju opisal Emil.

Emil Filipič

V zvezi s tem, kako bo preživel dopust, pa je povedal: »Že pred dopustom se nameravam za nekaj dni odpraviti na slovensko obalo. Prvi teden dopusta grem v Rabac. Rad grem na morje. Človek se mora malo odpočiti in nabrati novih moči. Kako bom izkoristil ostale proste dni, pa še ne vem. Mogoče se bom za kak dan opravil tudi v gore. Nekaj prostih dni se bo vsekakor prileglo. Potem pa s polno paro naprej. Čaka nas veliko dela.«

Andrejka Krapež, prirojevalnica Col. Tanjšam gobo za treking obutev. Delo je zahtevno, saj je potrebna zelo natančna izdelava. Mislim, da je to opravilo premalo cenjeno. Je pa delo v teh vročih poletnih mesecih tudi zaradi vročine težje. Toda kmalu bo bolje. Bliža se kolektivni dopust. Dva tedna bomo prosti. Z možem in hčerka gremo na Cres. Tja hodimo že nekaj let.

Andrejka Krapež

Franka Čuk, šivalnica Col. »Delo, ki ga opravljam ni težko, tudi norma se da doseči. Ni pa vedno tako. Odvisno je od tega, kaj delamo. Letos ne načrtujemo kakega posebnega do-

Franka Čuk

pusta, kljub temu pa se veselim prostih dni. Živimo v Vodica. Imamo svojo hišo. Proste dni bomo preživeli v domačem okolju.«

Elizabeta Pregelj, šivalnica Col. »Šivam jezike in vodotesnila. Je kar naporno. Zaradi trdega materiala trpijo predvsem roke. Da je delo še težje, je še velika vročina. Zato tudi težko čakamo na dopust. En teden bomo doma, za sedem dni pa gremo v Čateške Toplice. Tam nam je všeč. Letos gremo že peto leto. Hodili smo v Alpinine hišice, svoje zmogljivosti imajo pa tudi v močevem podjetju. Naša družina je kar velika. Otroci Marko, Nives, Anja in Andrej, so stari od trinajst do dveh let. Počitnice v

Elizabeta Pregelj

Čatežu so zanje, pa tudi za naju z možem, lepo doživetje.«

Bernarda Pivk in Jelka Padovac, montaža športna. »Danes vstavlja opetnike v tekaško obutev. Delo je kar težko. Večji napor je tudi zaradi vročine. Opravlja tudi druga dela. Pri nas je tako, da je treba poprijeti, kjerkoli se pokaže potreba.«

Bernarda pravi, da bo dopust preživela kar doma. Težko prenaša vročino, zato ji morje ne ustreza.

Jelka Padovac in Bernarda Pivk

Martina Petrič, Irena Bogataj

Martina Petrič in Irena Bogataj delata na končni kontroli v skladišču odpreme. Povedali sta, da je dela dovolj. Pred dopustom je potrebno narediti in odpremiti kar največ.

Pregledujeta obutev, ki pride iz modne montaže, od kooperantov, prav tako tudi dokupljeno obutev.

Z delom sta zadovoljni. Čeprav na splošno ni težko, pa morata dnevno preložiti kar precej kilogramov. Posebno sedaj, ko se izdeluje obutev za

Jelka pa bo zaslužene proste dni preživela na morju. Imajo prikolico v Valbandonu pri Puli.

Kadar jim dopušča čas in vreme, se tja odpravijo tudi za konec tedna.

Kljub temu, da težko čakata na dopust, pa Bernarda in Jelka pravita, da radi hodita v Alpino. Delo prinaša zaslužek. Pa ni samo to. Tudi druženje s sodelavci jima nekaj pomeni: »Zaposlitev je tudi priložnost, da smo malo med ljudmi,« sta povedali.

jesen-zimo, so kartonske škatle včasih težke. Težave se pojavljajo tudi, kadar pri pregledu ugotovita, da so pri izdelani obutvi napake. Nanje opozorita vodjo kontrole, ki se potem dogovori, kako se bodo odpravile.

Delavki sta povedali, da bosta med kolektivnim dopustom večinoma doma. Obe bosta šli za kak dan na morje. Kam še ne vesta. Gotovo se bodo z družino ustavili kar v Sloveniji ali pa v Istri. Drugače pa bosta

proste dni preživeli doma. »Malo gospodinskih del, več časa za otroke in družino ter kolektivni dopust bo hitro minil,« sta zaključili.

Marjeta Kastelic, prodajalka v prodajalni Ljubljana 6, Mercator. »Tudi prodaja obutve je primerna vročim poletnim dnevom. Največ povpraševanja je po natikačih in obutvi, ki jo kupci nosijo na morju. Proste dni mnogi preživijo tudi v gorah. Primerno temu se zanimajo za pohodniško obutev. Seveda pa so želje in potrebe različne, tako je težko opredeliti, katere obutve prodamo največ. Pozna se tudi, da so nekateri, mogoče

Marjeta Kastelic

tudi zaradi vročih dni, že odšli na dopust ali pa si vzamejo nekaj prostih dni ob koncu tedna. Tako tudi prodaja ob koncu tedna ni tako dobra kot običajno. Na splošno pa opazamo, da je manj prometa v začetku tedna, število kupcev pa se poveča v petek in soboto.

En teden dopusta si bom privoščila v sredini julija. Načrtujem, da bi te dni preživela v toplicah. Prodajalci moramo dopuste urediti tako, da prodaja poteka nemoteno. Včasih moramo nadomeščati tudi sodelavce iz drugih prodajalnic v okolici.«

Jožica Kacin

Medimpact Mediaș

Romunija – dežela velikih priložnosti

Leto je mimo odkar sem prvič prišel v Romunijo. Živim, delam in ostajam zvest enemu mestu. Mediaș je staro industrijsko mesto, ki leži v severnem delu pokrajine (județul) Sibiu. To pokrajino obkrožajo še štiri gospodarsko pomembne: Alba Iulia, Cluj-Napoca, Mureș in Brașov. Tako skupaj tvorijo osrednjo Transilvanijo, ki je po kvadratnih kilometrih približno tako velika kot Slovenija.

Ko sem se prvi dan peljal po Romuniji, sem skozi okna opazoval nov svet, nova obzorja. Pot je kar dolga in človek ima čas razmišljati, poslušati glasbo – domačo seveda. Usta pa so bila suha in ni je bilo tekočine, ki bi me odžejala. Najbolj pa me je žrlo, kako napraviti dober vtis in potem dober odnos.

Populacija in ljudje

V Romuniji živi nekako 22,4 milijona prebivalcev, okrog polovice jih je v mestih in mestecih, ostalo je strogo podeželje. Bukarešta (dvomilijonsko mesto) je daleč največja, sledijo ji še Constanța, Brașov, Timișoara in Iași.

Kakšno je razmerje prebivalcev? Doma smo prepričanja, da je največ Romov (ciganov), vendar temu še zdaleč ni tako. Romunov, ki so potomci severnih prišlekov s svetlimi lasmi in modrimi očmi je 89,7 odstotkov, 6,9 odstotkov je Madžarov, 1,8 odstotkov je Romov, 0,4 odstotkov je Saxonov (Nemcev) in 0,3 odstotkov je Ukrajincev.

Tukaj v Transilvaniji še posebno izstopa multietničnost, kjer so najmočnejše

zastopani prav Madžari in Saxoni (Nemci).

Zgodovina Transilvanije in Romunije

Tisočletja pred drugo svetovno vojno Transilvanija prijateljuje z Madžari. V 10. stoletju z različnimi madžarskimi plemeni zaznamuje pomemben del transilvanske kulture in literature. V 12. stoletju zaradi plačevanja podložniškega davka ob meji z Madžarsko Saxoni osnujejo »sedemmestno samoupravo« (Siebenbürgen), v kateri je tudi Mediaș. Sedež pa je samouprava imela v Biertanu, nedaleč iz Mediașa na poti v Sighișoaro.

Srednjeveška Transilvanija (Saxoni) je bila vladarsko neodvisna enota pri

vladarju odgovornem za Madžarsko krono. Prvotno pa so bili Romuni podložniki. Ko leta 1526 Turki premagajo Madžare, pokrajina postane pol samostojna, kar pa turškemu vrhovnemu gospostvu ni najbolj po godu.

Leta 1683 Turška moč pričenja slabeti in leta 1687 Transilvanija pride pod Habsburško vladavino. Habsburški katoliški vladarji so skušali z ljubeznivostjo doseči kontrolo nad teritorijem. Najprej nad protestantskimi Madžari in Saxoni in kasneje še nad pravoslavni Romuni. Leta 1848, ko Madžari organizirajo punt proti Habsburžanom, Romuni ostanejo na strani Avstrijcev. Po letu 1867 popolnoma okupirajo Transilvanijo Madžari. V letu 1918 se Romuni zberejo v Alba

Osrednja Transilvanija

Iulii in zahtevajo združenje Transilvanije z Romunijo.

II. svetovno vojno v Romuniji zaznamujeta Hitler in Stalin. Po hladni vojni leta 1948 vajeti prevzame komunistična partija s Securitate in Gheorghejem Gheorghiu – Dejem, ki je vodja od leta 1952 do 1965 in po njem pride na oblast Nicolae Ceaușescu do leta 1989, ko ga v Târgovištu 25. decembra aretirajo, brezimnsko sodijo in pred strelskim vodom usmrtiljo.

Industrijsko mesto Medias

Leži ob reki Târnava Mare. Danes imajo prevlado seveda Romuni, vendar pa se slika še vedno močan vpliv Saxonov z barvanjem hiš v rumeno. Pomembno leto za mesto je 1544, ko Saxonski cerkveni voditelji organizirajo prvo Luteransko sinodo v Transilvaniji.

Nad starim mestnim jedrom vlada evangeličanska katedrala sv. Margarete, katere zvonik je nagnjen zaradi štirikratnega udara strele.

Mesto z neverjetno naglico odslikava temno plat kapitalističnega razvoja. Na eni strani razkošje in blaginja, na drugi beda in siromaštvo. Bogati sloj si gradi trinadstropne vile v zelo lepem predelu mesta, medtem, ko povprečni in revni sloj živi v enosobnih hiškah. V šestdesetih in sedemdesetih letih je bilo zgrajenih veliko blokov – čebelnjakov. Tukaj so stanovanja ponavadi trisobna, v katerih živi tudi po osem do enajst ljudi. To pomeni, da v enem stanovanju stanuje več družin. Družine niso velike. V povprečju imajo Romuni enega do dva otoka.

Trenutno je najpomembnejše opravilo povprečnega Romuna v mestu gledanje kablske televizije. V času vladavine Ceaușesca in njegove Securitate je bilo televizijskega programa samo uro in pol dnevno. Oddajali so samo en program. Od devetnajste do dvajsete dvajset je bil politični nočno. Potem se je začel film. En film so razdelili na dele, dolge petintrideset minut. Vsak dan so predvajali po en del. O primernosti in žanru filmov nima smisla izgovarjati besed.

Letošnja zima je bila zelo ostra. Živo srebro se je spustilo tudi do -19°C . Ljudje so po mestu hodili otrpli. Po več dnevnem prigovarjanju in spraševanju, kaj se dogaja, sem dobil odgovor, da po domovih spijo s kapo na

glavi, bodisi, da je plin predrag oziroma da imajo dovod plina odklopljen. Ko so me ob priložnosti povabili na dom, se ob prihodu nisem slekel in nihče me ni vprašal zakaj. V površniku je bilo kar prijetno sedeti in se pomenkovati. Ironija s plinom pa je mogoče še toliko večja, ker je tukajšnji predel najbogatejši z nahajališči plina. Tako v mestu zelo dobro živita dve državni podjetji: Romgaz in Transgaz.

Zelo pogosto prevozno sredstvo v Romuniji je »karuța« (karuca – konjska vprega). Za njo sledi Dacia, ki trenutno skupaj z Renaultom razvija novo romunsko nacionalno vozilo. Vse več pa je videti zahodnih vozil, ker je tukajšnja vlada sprostila uvoz rabljenih vozil iz zahodne Evrope.

Na vasi je življenje popolnoma drugačno. Malo katera vas ima zagotov-

ljen higienski minimum in vse v povezavi z njim. Vodovoda še ni; na dvoriščih so »štirne« in »WC na štrbunk«. Voda je pitna samo na oddaljenih »studencih«. Zanimivo je videti, kako gredo ženske pral perilo. Včasih smo v Žireh poslušali, kako so to delale naše stare mame. Tukaj pa se taka opravila še vidi v živo. Električna – vsa je po zraku in z enostavno žico potegnjena v hišo. V hiši je ena sama žarnica. Veliko je hiš, v katerih so tla še ilovnata, prekrita z odpadnim lino- lejem na sredi hiše oziroma sobe.

Ampak kljub razmeram, kakršne vlada po vaseh, se ljudje znajo nasmejati. Ne moti jih politika, film, novice iz domovine in sveta. Poleti je obvezno večerno kopanje deklet in fantov v bližnji reki. Kakšen trušč, vik in krik. Posebej to ni potrebno razlagati, mar ne.

Katedrala sv. Margarete bdi nad mestnim jedrom.

Karuța – prevozno sredstvo mnogih.

Medimpact

Ja, leto je naokrog. In v tem obdobju se je marsikaj zgodilo. Sem v Mediaš oziroma Medimpact sem bil poslan, da izdelamo tekaške čevlje za Norveško. Do danes smo izdelali približno 140.000 parov tekaške obutve. Bolj ali manj uspešno ali neuspešno. Za neuspeh mogoče vplivajo dejavniki, ki si jih doma sploh ni mogoče predstavljati. Delovne razmere, najsi bo v poletnem ali zimskem času, niso primerljive z našimi, žirovskimi.

Medimpact je podjetje s približno 650 zaposlenimi, sestavljeno iz treh ločenih samostojnih delov. Iz usnjarne, težke usnjene galanterije in tovarne čevljev. Prvič je podjetje omenjeno leta 1881 kot last Karras-a starejšega. Po II. svetovni vojni se je podjetje imenovalo 8. maj, po revoluciji 1989 pa Medimpact. Podjetje je bilo zgra-

jeno na zelo zanimivi lokaciji, danes je to sam center mesta. Za takratne potrebe je bila zgradba sodobna, danes pa kaže vso svojo starost in bolehnost.

Romuni so do tujcev zelo nezaupljivi in precej časa sem porabil, da sem jim zlezal pod kožo. Tudi oni so potrebovali kar lep čas, da so spoznali Alpino. V preteklih letih so jih obiskali mnogi tujci, s katerimi niso imeli dobrih odnosov, niti dobrih rezultatov. Z notranjo organizacijo se niso preveč ubadali. Zakaj bi se pa? Prišli so, izdelali nekaj tisoč parov obutve in odšli drugam. Kar naenkrat pa je organizacija postala problem, saj je bilo v nekaj mesecih potrebno izdelati 100.000 parov kakovostne obutve. Na tej točki pa se je pokazalo veliko pomanjkanje znanja in nepripravljenost do sodelovanja. Vendar smo to pozneje s skupnimi močmi dodobra rešili.

Mati

Najbrž se bo kdo vprašal, kakšne pa so delovne razmere? Na kratko: težke. Osnovna človekova potreba je prehranjevanje. V podjetju hrane ne pripravljajo. Delavci svoj obrok prinesejo od doma. To seveda ni zrezek ali pica. Med odmorom, ki traja dvajset minut, se najraje umaknem, ker se ljudje svoje malenkosti iz plastične vrečke nekako sramujejo; vsaj jaz imam tak občutek. Zanimivo je tudi, da smo ob dogovoru z vodilnimi v podjetju organizirali poseben prostor, z namenom, da bi ljudje odhajali jest tja, v oddelkih pa bi se odprla vsa možna okna za prezračevanje. Ostalo je nekako po starem. Prostor smo opremili z mizami in klopmi, a tja odhajajo le tisti, ki na mizo postavijo kosček slanine in sira. Ostali se skrivajo za svojimi stroji in ni jim mar ne lepil in ne drugih vonjav.

Hja, higiena. V podjetju je samo eno stranišče, kamor lahko nemoteno grem, pa še za tega bi marsikdo zavijal z očmi. Pa pustimo to.

Lansko poletje je bilo zelo vroče. Živo srebro se je dvignilo tudi do 39°C. Tople vode v mestni napeljavi pa ni bilo. Imeli so jo le tisti, kateri imajo svoje lastne plinske ogrevalne sisteme. Teh pa je zelo malo, ali drugače povedano; delavec iz Medimpacta takega ogrevalnega sistema nima. Kopanje je ob sobotah. To smo mi že pozabili. Vodo si segrejejo na štedilniku. Istočasno si del mrzle vode natočijo v banjo, potem zalijejo s kropom in lepo počasi zlezajo vanjo. Za prvega kopalca je super, za drugega že manj.

Medimpact

Ko se vračamo z dela.

Kolikokrat se za pet ljudi voda zamenja, ne vem. Postavlja se mi tudi vprašanje, kolikokrat se tako kopanje pripravlja tedensko. Tako so ljudje prihajali na delo in odhajali z dela, bolj ali manj umazani. Menjale so se izmene in težko si je predstavljati obraze teh ljudi.

Če so že osnovne človekove potrebe bolj slabe, kje so potem višje, večje. Marljiv in zvest delavec je lahko samo zadovoljen delavec. In v teh razmerah je zadovoljen že, če ima zagotovljen vsaj minimum potreb po prehrani in toplo cev v stanovanju. Zanimivo, kako smo si različni, mar ne.

Tudi zimski čas ni bil lahek, posebno v šivalnici ne. Temperature nizke, cevi

mrzle, toplega zraka iz posebnih šob ni in ni hotelo biti. Dekleta so izza strojev pogledovala s kapami in kučmami na glavah. Roke potisnjene v rokavice z odrezanimi prsti; ene samo do prvega členka, druge do drugega. Temperatura pod ničlo, srež na stenah.

Dodatne težave je povzročal tudi zastarel strojni park. Za novega ni denarja in za rezervne dele ravno tako ne. Vse sloni na iznajdljivosti mehanikov. Minerve, tudi doma smo jih imeli in starejši se najbrž še spominjajo časov, kako se je delalo s temi stroji. Tako je ob neki priložnosti sodelavka Marija iz žepa povlekla škarje, da bi odrezala štrlečo nitko. Navadne škarje, ki normalno strižejo. Vsa dekleta v šivalnici so jih hotela

preizkusiti, pa bi jim jih tudi dala, če bi še isto dopoldne ob manjši nepozornosti ne izginile. Ja, takšno je življenje v Romuniji.

Mnogo je še zanimivega pisanja o Romuniji, o grofu Drakuli, o gorskem masivu Karpatih, o ljudeh. Pa o tem kdaj drugič, mogoče ob kakšni drugi priložnosti.

Literatura

Nicola Williams, Kim Wildman: Romania & Moldova, 2nd edition, Maj 2001, Lonely Planet Publications

Besedilo in fotografije:
Peter Močnik

Jernej Oblak – Lepo je, ko človek sliši, da ga imajo sodelavci radi in da ga podpirajo

Jernej Oblak

»Jernej je priden delavec. Hitro se prilagaja in uči. Lahko ga razporedimo na vse faze v oddelku,« je povedal vodja oddelka Vinko Podobnik in dodal: »Ko so ga sodelavci predlagali za delavca meseca, sem se strinjal z njimi. Res da je Jernej mlajši delavec, toda tudi mladi zaslužijo pohvale. To je še večja obveza in spodbuda, da se potrudijo, da so še boljši,« je zatrdil.

Ko sem poklicala Jerneja Oblaka in ga pobarala, kdaj bi se lahko srečala, je povedal, da imajo v oddelku

veliko dela in da bo tisti dan bolj težko dobil zamenjavo. Lahko pa bi se zmenila naslednji dan. Izrabila bi čas med njegovo malico.

Seveda sem se strinjala. Opozorila sem ga, da se bo najin pogovor zavlekel malo dlje kot traja odmor. Toda nič hudega, vse se je uredilo. Jernej se je za odsotnost dogovoril z mojstrom in ni bilo težav. Naslednji dan ob dogovorjenem času je res potrkal na vrata naše pisarne in začela sva pogovor.

Delo življenje: Povejte nam kaj o sebi?

Jernej Oblak: Rojen sem leta 1979. Sem prvi izmed petih otrok. Doma imamo srednje veliko kmetijo, tako da smo že od malega navajeni na delo.

Delo življenje: Delo na kmetiji vas spremlja že od malih nog. Radi delate?

Jernej Oblak: Delu se nisem nikdar izogibal, pa naj bo doma ali v službi. To je del življenja in tega se zavedam.

Delo življenje: Katera opravila so vam najbolj pri srcu?

Jernej Oblak: Že od malih nog me veseli delo s stroji. Bil sem še majhen osnovnošolski mulček, ko mi je

oče na moje prošnje včasih prepustil traktor. Vožnje s traktorjem sem se resnično hitro naučil. Tudi danes imam do tega stroja in nepogrešljivega pripomočka na kmetiji, veliko veselje.

Delo življenje: Kaj pa živali. Skalarji, kot se pravi pri vas doma, ste v Žireh že dolgo poznani po tem, da imate tudi konje?

Jernej Oblak: Imamo pet konj. Poleg tega redimo goveda, prašiče, perutnino; skratka vse, kar sodi na kmetijo.

Rad imam živali. Med drugim tudi zato, ker človeku pomagajo pri delu. So območja, ki jih s stroji še vedno ne moremo obdelati. V takem primeru so nam konji v veliko pomoč.

Delo življenje: Živate doma na kmetiji. Vam po delu v Alpini in pomoči pri domačih opravilih ostane še kaj časa, ki ga porabite zase.

Jernej Oblak: Ob delu v Alpini in potem še doma, res ne ostane ne vem koliko časa. Tako kakšnih posebnih hobijev nimam. Včasih z brati na domačem dvorišču zaigramo košarko. Zanima me tudi hitrostna vožnja z avtomobilom, zato si s prijatelji ogledamo tudi kako tekmovanje avtomobilistov v reliju ali avtokrosu.

Delo življenje: Takoj po osnovni šoli ste se zaposlili.

Jernej Oblak: Poletje po osnovni šoli sem preživel doma. Da bi se šolal naprej, me ni veselilo. Želel pa sem si, da bi se finančno osamosvojil, zato sem dal prošnjo v Alpino. Bil sem sprejet. Zaposlil sem se oktobra 1994.

Delo življenje: Kje ste začeli?

Jernej Oblak: Začel sem v športni montaži, kjer sem še danes.

Delo življenje: Kakšna dela opravljate?

Jernej Oblak: V teh devetih letih, odkar sem v Alpini, sem delal tako rekoč vse faze v oddelku. S sodelavcem Ivanom Burnikom sva zadolžena za to, da vsakočiva ob raznih odsotnostih sodelavcev zaradi dopustov, bolniških in podobno.

Delo življenje: Opravljate torej zelo različna dela. Vam tak način ustreza?

Jernej Oblak: Sem dinamičen človek, zato mi je bolj všeč, če je delo razgibano. Ne maram enoličnosti, tudi s prilagajanjem nimam težav.

Delo življenje: Kaj pa sodelavci in nadrejeni?

Jernej Oblak: Z vsemi se dobro razumemo. V tem ne vidim nikakršnih težav. Pri delu moramo vso pozornost posvetiti temu, da vse opravimo tako kot se od nas zahteva in pričakuje. Med odmori pa se usedemo in tedaj je tudi čas za pogovor in sprostitev. Tudi zaradi teh minut je včasih lepo priti v službo. Sem vesel fant. Rad se pošalim, saj mislim, da nas meh in lepa beseda najdeta tudi pravo mesto in polepšata še tako tu-roben dan.

Delo življenje: S sodelavci se dobro razumete. Se srečate tudi izven tovarniških obzidij?

Jernej Oblak: Včasih smo hodili na večerje in piknike. Potem je to nekako prešlo. Niso vsi v oddelku za taka druženja. Se pa vsako leto enkrat po dopustu zbere nekaj sodelavcev in organiziramo enodnevni izlet po Sloveniji. Običajno nas je za en kombi. Lani smo bili v Posočju. Mislim, da se bomo tudi letos kam odpravili.

Delo življenje: Za delavca meseca so vas predlagali sodelavci. Mislite, da je bila povod za to tudi vaša vedra narava in pozitivno gledanje na življenje.

Jernej Oblak: Ne vem. Gotovo tudi.

Delo življenje: Kaj pa mislite, da je bil vzrok za to, da so se spomnili prav na vas?

Jernej Oblak: O vzrokih boste morali povprašati tiste, ki so me predlagali.

Delo življenje: Pa ste vedeli, da boste postali delavec meseca?

Jernej Oblak: Da bom postal nisem vedel. Vedel pa sem, da sem predlagan. Pisali smo test iz varstva pri delu. Ko smo končali z reševanjem, je vodja oddelka rekel, da bi bilo dobro, da bi tudi z našega oddelka predlagali koga za delavca meseca. Sodelavci so predlagali mene. Rekli so, da zato, ker sem tak, da poprimem za vsako delo. Potem je vodja oddelka napisal predlog in zbral podpise. Od tedaj je preteklo nekaj časa, tako da točno ali bom izbran in kdaj, nisem vedel.

Delo življenje: Pri sodelavcih imate očitno veliko podpore. To je gotovo dober občutek.

Jernej Oblak: Da lepo je, ko človek sliši, da ga imajo sodelavci radi in da ga podpirajo. Bil sem res vesel. Sodelavci: najlepše se vam zahvaljujem in upam, da se bomo tako dobro razumeli tudi naprej.

Delo življenje: Gotovo pa ni vse v tem, ker poprimete za vsako delo. Delavec, ki mu zaupajo, mora biti tudi vesten. Truditi se mora, da delo opravi kakovostno.

Jernej Oblak: Delo mora biti v vseh pogledih dobro opravljeno. Karkoli delamo, moramo delati tako, da na koncu dobimo brezhiben izdelek.

Delo življenje: A iz izkušenj vemo, da to ni tako. Vedno znova se sliši, da se pojavljajo napake.

Jernej Oblak: Seveda. Tudi sam se strinjam, da je škarta preveč. Do napak pride zaradi različnih dejavnikov. Enkrat je za napake kriva slaba priprava, drugič material. Včasih

dobimo v oddelku izdelke slabše kakovosti tudi zaradi napak, ki jih naredijo delavci pred nami, drugič je kaj narobe pri naši izdelavi. Če sam ugotovim napako, o tem obvestim mojstra in poskrbim, da taki izdelki ne gredo v nadaljnjo obdelavo.

Delo življenje: Tudi z normo gotovo nimate težav?

Jernej Oblak: V oddelku imamo skupinsko normo. Zase mislim, da z doseganjem norme nikdar nisem imel težav.

Delo življenje: Pri skupinski normi je doseg odvisen od vseh v skupini. Če bi imeli posamično normo, bi kot delavec, ki vam gre delo dobro od rok, mogoče zaslužili nekaj več.

Jernej Oblak: V oddelku je tako in nimam pripomb. Če pa vidim, da se nekdo trudi in da ne more opraviti vsega dela, mu, če mi čas dopušča, rad priskočim na pomoč, pa naj bo, pri delu ali pa le z nasvetom.

Delo življenje: Vse, o čemer sva se pogovarjala in gotovo še kaj, je vplivalo na to, da so vas sodelavci predlagali za delavca meseca. Kaj vam pomeni to priznanje?

Jernej Oblak: Vesel sem ga. To je spodbuda za naprej. Predvsem pa zadovoljstvo, da tudi sodelavci opazijo, da se trudim in prizadevam, da bi delo opravil čim bolje in da bi v oddelku vnesel nekaj pozitivne energije tudi v odnosih med sodelavci.

Delo življenje: Kaj pa nagrada. Ste jo že porabili?

Jernej Oblak: Ne. Je varno spravljena in čaka, da bom našel primeren dan, da se bom zapeljal v kak večji trgovski center. Kaj bom kupil, še ne vem, toda prav gotovo bo to nekaj, kar me bo spominjalo na ta dogodek.

Delo življenje: Bliža se dopust. Kako ga boste preživeli?

Jernej Oblak: Nič posebnega. Mogoče bomo šli s prijatelji za nekaj dni na slovensko obalo ali pa nekam, kjer se bomo lahko osvežili v vodi. Če pa bo lepo vreme, se bomo gotovo že pred dopustom za kak dan odpravili na kopanje.

Jožica Kacin

Marija Hladnik – Če sem bila izbrana, že mora biti nekaj, kar so sodelavci videli pri meni, da so me predlagali

Marija Hladnik

Bilo je vroče poletno dopoldne, ko sva z direktorjem splošno kadrovskega sektorja Zoranom Kopačem prispela na Col. Tja sva se odpravila, ker je bila v obratu izbrana delavka meseca Marija Hladnik. Pobudo za Marijo je dala Terezija Pregelj, podprle pa so jo tudi sodelavke. Terezija je povedala, da je Marija delavka, na katero se lahko vedno povsem zanesejo. Kar se dogovori, to tudi drži. S svojo mirnostjo pozitivno vpliva na okolico. Je skromna odgovorna ženska, ki se vedno potruži, da delo opravi kakovostno. Njenim besedam je pritrnila tudi vodja obrata Magda Rupnik.

Običajno delavce meseca vprašam, kako je bilo na podelitvi in odgovori so različni. Mnogo je takih, ki od presenečenja kar otrpnejo in si le v grobem zapomnijo dogajanje. Marije Hladnik o tem ni bilo treba spraševati.

Ustavili smo se ob njej. Marija je hitela z delom. Nekaj trenutkov smo jo opazovali, nato pa je Zoran Kopač pristopil k njej in ji povedal, zakaj smo jo obiskali. Čestitala ji je tudi vodja obrata Magda Rupnik. Sledilo je fotografiranje. Takoj zatem sem jo povabila v pisarno vodje, kjer sva opravili razgovor. Preveč vsega naenkrat za delavko, ki ni navajena take pozornosti. Kot v filmu. Gotovo

je šele kasneje, ko je bilo že vse mimo in je kljub odmoru, da bo nadoknadila zamujene minute, šivala za svojim šivalnim strojem, začela premišljevali in doumevati, kaj se je sploh dogajalo.

Delo življenje: Vem, da ste preseženi. Toliko stvari se je dogodilo kar naenkrat. Ste kaj slutili, da boste postali delavka meseca?

Marija Hladnik: Čisto nič. In zato sem toliko bolj presenečena. Saj sploh ne morem do besede.

Delo življenje: Ko smo prišli do vas, ste mirno delali. Kaj se je tedaj pletlo v vaši glavi.

Marija Hladnik: Nič. Videla sem, da stojite tam, pa nisem vedela zakaj. Potem mi je vodja obrata Magda Rupnik povedala, da ste prišli k meni. Tedaj mi je kar vzelo besedo. Kaj mi je povedal direktor splošno kadrovskega sektorja, se bolj malo spominjam. Bom kasneje premislila in zbrala vtise.

Delo življenje: Potem je tudi vprašanje, kako boste porabili nagrado v tem trenutku čisto odveč?

Marija Hladnik: Res je. Tudi približno ne vem, kako jo bom porabila. Prišla pa mi bo vsekakor prav. Letos smo imeli kar precej stroškov. Sin je končal gimnazijo v Ajdovščini, imeli smo maturantski ples. Jeseni namerava na študij agronomije v Ljubljano. Tudi hčerka je v srednji šoli. V Novi Gorici obiskuje tretji letnik šole za medicinske sestre. Med tednom je v dijaškem domu. Naslednje leto bo tudi ona zaključila srednjo šolo. Tako stroškov ne bo zmanjkalo.

Delo življenje: Živite na Colu?

Marija Hladnik: Rojena sem bila na Colu. Potem sem se leta 1984 poročila na Črni Vrh. Tam imamo svojo hišo. Z nami živita še moževa mama in sestra.

Delo življenje: Ko ste se zaposlili, ste živeli na Colu. Je bila prav bližina obrata povod, da ste prišli v Alpino?

Marija Hladnik: Ko sem končala osnovno šolo, sem se želela zaposliti. Alpina je imela svoje prostore v prosvetnem domu. Ta pa je bil čisto blizu našega doma. V vseh pogledih je bilo najugodnejše, da sem zaprosila za službo kar tu. Sprejeta sem bila in ostala v Alpini.

Delo življenje: Tudi vaša sestra dela v Alpini.

Marija Hladnik: Sestra je eno leto mlajša. Jaz sem se zaposlila takoj po osnovni šoli. Ona je šla najprej v Žiri, kjer se je izučila za prešivalko. Nato se je zaposlila. Tudi ona je še vedno v Alpini.

Delo življenje: Se spominjate prvih dni v službi.

Marija Hladnik: Najprej sem opravljala lažja dela. Všeč mi je bilo. Rada sem delala. Leta 1982 smo se preselili v nov obrat.

Delo življenje: Je bilo v novi hali prijetneje?

Marija Hladnik: Sem človek, ki se ne pritožuje. Jaz sem bila povsod zadovoljna. Sem pa potem, ko smo se preselili, začela šivati na šivalnem stroju. To delo opravljam že več kot dvajset let.

Delo življenje: Radi šivate?

Marija Hladnik: Rada. Kot sem že rekla, Nič se ne pritožujem. Vem, da je delo treba opraviti čim bolje in seveda v času, ki je določen z normo.

Delo življenje: Kako pa je z dosegom norme?

Marija Hladnik: Običajno naredim v okviru norme. Seveda pa pridejo tudi modeli, ko je malo težje. Toda navajena sem dela in nimam kakšnih večjih težav.

Delo življenje: Na Colu ste še pred nedavnim delali na dve izmeni. Sedaj ste prešli samo na dopoldanski čas. Vam to ustreza?

Marija Hladnik: Da, to mi je zelo všeč. Zjutraj nimam težav z vstajanjem. To, da dopoldne delam v pod-

jetju, popoldne pa sem lahko doma, mi zelo ustreza.

Delo življenje: Kako pa hodite v službo?

Marija Hladnik: Tri sodelavke se vozimo z avtom. En dan pelje ena, drug dan druga.

Delo življenje: V vaših krajih se morate vsi na delo voziti z avtomobili. To pomeni tudi, da morate, če je pri hiši zaposlenih več ljudi, imeti tudi več avtomobilov.

Marija Hladnik: To je res. Avto danes ni nikakršen prestiž, temveč nujen pripomoček za normalno življenje. Mož hodi v službo v Godovič, jaz na Col. Ne gre drugače, kot da imava vsak svoj avto.

Delo življenje: Na Colu ste v letošnjem letu poleg enoizemskega dela uvedli še eno novost. Malico vam vozijo iz Žirov. Ste zadovoljne?

Marija Hladnik: Malice nam vozijo iz Žirov. Zelo smo zadovoljne z njimi. Tako kot v Žireh imamo na izbiro štiri obroke. Prejšnji dan se odločimo, kaj bomo jedle. Naslednji dan to tudi dobimo. Hrana je raznovrstna in okusna.

Delo življenje: Ni pa le malica čas, ko se lahko malo odpočijete in sprostiti. Imate še dva dodatna organizirana odmora.

Marija Hladnik: Imamo še dva odmora. Toda jaz največkrat med odmori delam. Včasih grem na kav, drugače pa sem najraje kar za svojim šivalnim strojem.

Delo življenje: Omenili ste kakav. Kaj pa kava, si nikdar ne zaželite te opojne dišeče tekočine, kot jo nekateri imenujejo.

Marija Hladnik: Kave ne pijem. Doma jo skuham možu, meni pa ni zanj.

Delo življenje: Kaj pa počnete doma?

Marija Hladnik: Nič posebnega. Nisem človek, ki bi imel kake posebne želje in zahteve. V prostem času obdelujem njivo. Zelenjavo pridelamo doma. Ko je svakinja v službi, pazimo njenega sina. Zdaj, ko delamo samo dopoldne, je en teden varstva odpadlo. Drugače pa ima ženska vedno dovolj dela. Gospodinjstvo tudi terja svoj čas.

Delo življenje: Bliža se kolektivni dopust. Kako ga boste preživel?

Marija Hladnik: Nimamo kakih posebnih načrtov. V družini ni kakšnega večjega navdušenja, da bi hodili na dopust. Saj je tudi doma lepo. Uredimo, kar nam med letom, ko imamo službene obveznosti, ostaja. Včasih pa se prileže tudi malo počit-

ka. Kljub temu pa gremo običajno kak dan na morje.

Včasih gremo tudi na kak sprehod v okolico. Ena takih točk je Javornik. Nanj je približno eno uro hoje. Na vrhu je koča, ki je odprta ob koncu tedna.

Delo življenje: Zbrani ste bili za delavko meseca. Še polni vtisov, je gotovo tudi odgovor na vprašanje, zakaj mislite, da ste bili izbrani, v tem trenutku težak.

Marija Hladnik: Res je. Ne vem, kaj bi rekla na to. Ves čas delam. Normo dosegam. Tudi s sodelavkami se razumemo. Če sem bila izbrana, že mora biti nekaj, kar so sodelavci videli pri meni, da so me predlagali.

Delo življenje: Tudi v pogovoru z vami se je izkazalo, da ste mirna ženska, ki se ne pritožuje in ki v življenju nima kakih posebnih zahtev. Jemljete ga takega kot je in se veselite drobnih stvari. Vsak pa nosi v srcu želje za naprej. Nam zaupate, kaj si želite?

Marija Hladnik: Da bi bila še naprej zdrava in da bi lahko delala tako kot sem doslej. Da bi Alpina dobro poslovala, da bi bilo dovolj dela tudi na nas na Colu. Za doma pa si predvsem želim, da bi otroka uspešno zaključila šolanje in dobila ustrezne službe.

Jožica Kacin

Kot je na srečanjih delavcev usnjarsko predelovalne industrije že običaj, je bilo tudi v Slovenj Gradcu veselo.

Srečanje delavcev tekstilne in usnjarsko predelovalne industrije – Alpina med rednimi udeleženci

14. junija je bilo peto srečanje delavcev tekstilne in usnjarske predelovalne industrije Slovenije. Letos smo se zbrali v Slovenj Gradcu. Kot običajno je srečanje potekalo v športnem vzdušju. Vrstila so se tekmovanja v malem nogometu na travi, kegljanju, namiznem tenisu, šahu in odbojki. Organizirana sta bila tudi dva pohoda v bližnjo okolico. Udeleženci so si lahko ogledali tudi staro mestno jedro in rudnik svinca in cinka v Mežici.

Kot vedno je bilo prijetno. Takih srečanj si še želimo.

Milan Sovinc

Našim upokoјencem v slovo

»Komaj dočakal sem mesec maj, že moral sem vzeti slovo, posloviti se od svojih dragih, ki tako rad jih imam.«

Konec meseca maja smo se za vedno poslovili od VINKA KAVČIČA, rojenega 22. januarja 1936 v Novi vasi pri Žireh.

Po osnovni šoli se je odločil za poklic mizarja, ki mu je ostal zvest vse življenje.

V Alpini se je z delom srečal januarja 1975. leta, ko je kot mizar z izkušnjami iz prejšnjih zaposlitev kot so Mizarsko podjetje, Obrtni center, pričel delati v vzdrževalni službi kot mizar. Kasneje je v nekovinski orodjarni samostojno modeliral forme. Nato je napredoval v vodjo nekovinske orodjarne. Upokojil se je v maju leta 1991.

Poslavljamo se od našega upokoјenca Vinka Kavčiča. Njegovim družini izrekamo globoko sožalje, našega nekdanjega delavca in upokoјenca pa bomo ohranili v lepem in dobrem spominu.

Težo dokončnega slovesa spoznamo šele takrat, ko to doživimo sami.

MARIJA POLJANEC, rojena Andreuzi, je bila rojena 21. avgusta 1933. V Alpini se je zaposlila novembra leta 1954. Vsa leta je opravljala dela v neposredni proizvodnji. Največ časa je bila v prirojevalnici, kjer je tanjšala zgornje dele. Upokojila se je aprila leta 1987.

Vsi, ki smo bili kdaj skupaj z Marijo, smo jo poznali kot vedro ter zanimivo sodelavko in upokoјenko, ki je skupaj z možem premagovala vsakodnevne težave.

Zahrbtna bolezen, je Marijo Poljanec prehitro iztrgala iz vrst upokoјencev Alpine. Našo nekdanjo delavko in upokoјenko bomo ohranili v lepem in trajnem spominu.

Tako nepričakovano, saj je bil še pred nekaj meseci med nami, je vzel slovo naš dolgoletni sodelavec FRANC POLJANŠEK. Rojen je bil 21. julija 1946. Po osnovni šoli se je zaposlil pri Remont gradnji v Žireh.

Leta 1962 je prišel v Alpino. Delo je prekinil zaradi služenja vojaškega roka, nato pa se marca 1965 spet vrnil v Alpino in tu ostal do upokoјitve. Najprej je delal v montažnih oddelkih. Dolga leta je opravljal normirana dela. Februarja 1995 je bil premeščen in postal kontrolor zgornjih delov. Iz naše delovne sredine je odšel decembra leta 2002 kot delavec na kontroli sestavnih delov obutve na vhodni kontroli.

Ob smrti Franca Poljanška sočustvujemo z domačimi in jim izrekamo sožalje. Našega dolgoletnega sodelavca se bomo vedno spominjali.

Pred dobrim letom je, zaradi invalidske upokoјitve v obratu Col, prenehala delati dolgoletna sodelavka MARIJA KOREN, rojena Rušt, doma iz Podkraja.

Marija Koren, je bila rojena 21. 3. 1953. V Alpini se je zaposlila leta 1972 in bila med prvimi delavkami, ki so pričele delati v obratu na Colu. Bila je ena izmed delavk, ki je bila pripravljena poprijeti za vsako delo.

Še pred dobrim letom smo Marijo Koren vsi vzpodbujali, da naj bo vztrajna v borbi s kruto boleznijo, sedaj pa se za vedno poslavljamo od nje.

Nekdanji sodelavci iz obrata Col in ostali sodelavci Alpine nimamo besed ob bolečini zaradi izgube Marije Koren. Za vedno jo bomo ohranili v najlepšem spominu. Njenim domačim izrekamo globoko sožalje.

KADROVSKE NOVICE

Maj

V mesecu maju smo v prodajalni na Jesenicah zaposlili prodajalko Erno Mahić. Z delom sta prenehala Lotrina Topolšek iz prodajalne Kamnik in Andrej Avramović iz prodajalne Ljubljana V.

Junij

V mesecu juniju nismo zaposlovali novih delavcev. Z delom je prenehalo pet delavcev: Jana Jereb iz šivalnice, rinki, Miha Starman iz vzorčne delavnice, Marija Gantar iz modne šivalnice, Damjan Anžur in Denis Vidergar, oba iz prodajalne Ljubljana, BTC.

Ob odhodu v pokoj

V mesecu juniju je iz naše delovne sredine odšla dolgoletna sodelavka Marija Gantar iz modne šivalnice. Želimo ji, da se ji tempo življenja, ki ga je dolga leta nalagal delovni dan, umiri in da se odslej posveti sebi in svojim konjičkom. Naj jo spremljata zdravje in sreča.

Po štiriintridesetih letih so se spet srečali nekdanji učenci ČŠIC-a v Žireh

»Vesel sem, da Vas vežejo lepi spomini na leta, ki ste jih preživel z nami,« je v pozdravnem govoru zapisal nekdanji ravnatelj Peter Naglič.

V soboto, 7. junija smo se pred bivšo stavbo ČŠIC-a in dijaškega doma na Strojarni zbrali nekdanji vajenci – sošolci, ki smo pred štiriintridesetimi leti zaključili ta del šolanja in polni življenjskega optimizma odšli v širni svet. Odkar smo se kot izdelovalci spodnjih ali zgornjih delov razšli, se kot razred nismo nikdar več videli.

Razveselili smo se, da se je vabilu odzval tudi lep del takratnega učiteljskega zbora z ravnateljem Petrom Nagličem na čelu. Tisti, ki so bili med šolanjem v internatu, so se še posebej razveselili srečanja s kuharico Marjanco Kunc, ko so jo še vedno ogovarjali z »mamo«.

Že v času našega šolanja so bile Goropeke priljubljena točka mladih, zato smo srečanje nadaljevali v Domu na Goropekah. Ure so minevale v prijetnem ozračju. Vsak je v vseh teh letih doživel svojo življenjsko zgodbo, mnogi so jo zaupali vsem. Razkritih je bilo nekaj, ob času

šolanja, strogo varovanih skrivnosti. To je še posebej popestrilo dogajanje.

Zanimiva je ugotovitev, da jih od celotnega letnika čevljarjev, le šest še opravlja delo, ki je v zvezi s tem poklicem. Največje življenjske stiske je nedvomno povzročil stečaj Lileta, saj je bila večina deklet s štajerskega konca štipendijsko vezana na to podjetje.

Ker se ravnatelj iz zdravstvenih razlogov ni mogel udeležiti srečanja na Goropekah, nam je v pisni obliki posredoval poslanico, ki smo jo prebrali. Priložil je tudi pesem, ki nam jo je povedal ob zaključku šolanja. Njeni verzi so življenjsko zanimivi še danes. Ob slovesu smo si obljubili, da se za jubilejno petintrideseto obletnico spet srečamo.

Še posebej se bomo potrudili, da bodo med nas prišli tudi tisti, ki se letos iz kakršnihkoli razlogov srečanja niso mogli udeležiti.

Slavko Kristan

Za spomin!

Zadnjič Vam iz tega kraja,
učenci dragi govorim,
spet misel sreče me navdaja,
se uspehov vaših veselim.

Še našel novih sem moči
in Vaša srca k delu usmerjal,
poskušal z mladimi očmi,
doumeti vas in znanje terjal.

Pri delu z vami, čas mi bežal,
utrip mladostni me mladil,
v življenje se naprej prebijal,
življenja sreče z Vami pil.

Svobodnih misli tihe sreče,
mladostni vam mineval čas,
za vas, najlepši čas zdaj teče,
kot prijatelj, hodil sem med Vas.

Lep šopek znanj pri nas prejeli,
v življenje srečni ga nesite,
da zadovoljno z njim živeli,
s spomini se nazaj vrnite.

Tu videl sem življenja sile,
ki se izmeriti ne da,
mogočni utrip, vse se giblje,
nemir življenja, brez meja.

Beseda vaših mater klije,
v vaših srcih za novi rod
in lepota nje, vir poezije,
nosite jo, naj gre povsod.

Svoj krov branite, dom očeta,
domovina naša, kruh nam da,
svoboda, mir nad njo razpeta,
varujte vse iz dna srca.

Vsem želim uspehov sreče,
v življenju, v delu, prav iz srca,
še v poznih letih naj Vam cvete,
vaš šopek znanj, naj kruh vam da.

V maju, 1969

Peter Naglič

Mladi nogometaši tudi letos v Franciji

V začetku junija so se mladi nogometaši spet podali v Francijo v predmestje Lyona, kjer vsako leto pripravijo nogometni turnir mladinskih ekip. Vez je nastala preko Louranta Možina, ki živi z družino v Žireh, mladost pa je preživel v mestu, kjer je organizirano tekmovanje. Prvič so na tem turnirju nastopili lani.

Tekmovanja so se udeležili z dvema ekipama; to je z mladimi od šestega razreda osnovne šole do prvega letnika. Spremljali so jih trenerji, predstavniki občine in nekateri starši. Udeležba na tem turnirju naj bi postala tradicionalna.

J.K.

Dr. Janez Potočnik, minister za evropske zadeve, o vstopanju Slovenije v Evropo

»Vedno smo iskali rešitve. Nikdar nismo čakali na pobude evropske komisije. Te bi bile za nas manj ugodne,« je povedal dr. Janez Potočnik.

V četrtek, 3. julija je Žiri obiskal minister za evropske zadeve dr. Janez Potočnik. Kot stalen sodelavec in pogajalec Slovenije, je poslušalce seznanil z bistvenimi poudarki v zvezi z vstopanjem Slovenije v Evropsko skupnost. Slovenija naj bi bila v to združenje skupaj z nekaterimi drugimi članicami, sprejeta 1. maja 2004. Evropska skupnost se je formirala leta 1952, ko je k združenju pristopilo šest držav. Leta 1995 je bilo petnajst članic. Na vstop leta 2004 pa se pripravlja še dvanajst kandidat.

Kako se je pogajala Slovenija in zakaj tako, kakšna naj bi bila podoba in vloga Slovenije v skupnosti, o ključni vlogi pristopnega procesa, izzivih razširjene skupnosti, ureditvi ter finančni perspektivi ter še o čem, je zbranim spregovoril dr. Janez Potočnik.

J.K.

Člani nogometnega kluba Alpine uspešno zaključili sezono – konec sezone vedno popestrijo z družabnim srečanjem

Vodstvo Nogometnega kluba Alpine se zaveda, da je potrebno za popularizacijo tega športa v Žireh, stalno skrbeti za to, da se nekaj dogaja. Tako so ob zaključku letošnje tekmovalne sezone, organizirali nogometno tekmo med predstavniki sponzorjev nogometnega kluba in žensko nogometno ekipo. Obe ekipi sta se zbrali z namenom, da sta odigrali to srečanje. Po streljanju enajstmetrovk, so zmagala dekleta.

Člani Nogometnega kluba Alpine so bili tudi letos uspešni. Lani so se uvrstili v tretjo slovensko ligo. Uspelo jim je obdržati ta nivo, s čimer so zadovoljni. J.K.

Žirovska noč – dan je bil lep, zvečer pa je zagodlo vreme

Nogometni klub je kot že nekaj let zapored na parkirišču Alpine, 28. junija, organiziral prireditev z naslovom Žirovska noč. Pestro dogajanje se je pričelo že v dopoldanskem času ter se nadaljevalo do večera, ko bi morala nastopiti Natalija Verboten z svojimi muzikanti. Toda zagodlo jim je vreme in veselica je na razočaranje mnogih oboževalcev Natalije in njenih vedrih pesmi, šla po zlu.

J.K.

Dopoldne je bilo na parkirišču Alpine tekmovanje trojk v malem nogometu.

Žirovski kolesarji so se podali na Blegoš

V lepem sobotnem jutru 11. junija, se je v okviru akcije Slovenija kolesari, skupina žirovskih kolesarskih navdušencev podala na Blegoš. Za nekatere je bila pot naporna, za druge malo manj, toda povedali so, da so se imeli lepo in da so vsi osvojili zastavljen cilj.

J.K.

Na kresni večer je Ledinica spet zaživela

Kot že vsako leto doslej, je na kresni večer, 23. junija v cerkvi sv. Ane na Ledinici zaigral kvartet kljunastih flavt AIR. Kot gost koncerta je nastopil Boris Šinigoj, ki je igral na renesančno lutnjo. Glasbilo je po izvirniku Hansa Freia izdelal Ivo Magherini iz Bremna. Po končanem koncertu, je nad Ledinico nebo razsvetil tudi čudovit ognjemet.

J.K.

Športna delavnica za najmlajše

V Žireh je letos že tretje leto potekala športna delavnica za predšolske otroke. Akcija teče od oktobra do maja. Vanjo je bilo običajno vključenih okrog petindvajset otrok. Zbirali so se enkrat tedensko v telovadnici osnovne šole, kjer so opravljali razne spretnostne vaje za krepitev telesa. Delavnico vsako leto zaključijo s pohodom na enega izmed žirovskih gričev. Tedaj otrokom podelijo tudi diplome in medalje. Letos so bili na Javorču, prejšnji leti pa so obiskali Breznico in Goropeke.

J.K.

Veter v laseh – športno druženje mladih

Tudi v soboto 7. junija je bilo živahno na športnem področju. Športna unija Slovenije že nekaj let prireja športno družbeno akcijo za mlade. Potekala je v sedeminštiridesetih krajih po vsej Sloveniji. V Žireh se je prijavilo osemnajst ekip. Tekmovali so v košarki, odbojki in nogometu na asfaltu. Osnovnošolci so bili razdeljeni v dve kategoriji, od deset do dvanajst let in od trinajst do petnajst let, tekmovali v odbojki pa so se udeležile tudi ekipe dijakov in študentov.

J.K.

Deseta kolesarska dirka po Sloveniji – tekmovalce je v pot vodila tudi preko Žirov

Letos je po Sloveniji potekala že deseta kolesarska dirka, ki se je udeležijo tudi najboljši kolesarji iz različnih držav in klubov. Tekmovalce je v četrti (od skupno šestih) etapi, pot vodila tudi skozi Žiri. Začeli na Vrhniki, nato so preko Rovt prispeli do Žirov. Odrzeli so v Škofjo Loko, Kranj, Podbrezje, Radovljico, Dražgoše in preko Selške doline znova v Škofjo Loko. Četrto etapo so končali na Šmarjetni gori.

J.K.

Srečanje motoristov dobro obiskano

6. in 7. junija so se v Žireh na tradicionalnem zboru zbrali motoristi. Prišli so iz dvanajstih držav. V soboto popoldne in zvečer, ko so se na prireditvenem prostoru v starih Žireh zvrstile osrednje prireditve, so organizatorji našli okrog tisoč tristo motorjev. Prireditelji so bili zadovoljni tudi z obiskom ostalih, ki so prišli na ogled in motoristično zabavo. *J.K.*

Vikend zabave in športa

Vikend zabave in športa je ena izmed prireditev, ki je Žireh že tradicionalna. V juliju jo pripravijo žirovski študentje. Tudi letos je bilo tako. 11. 12. in 13. julija je bilo veselo. Vsega je bilo po malem, od športa, predavanj, do pesmi in plesa. *J.K.*

Test hoje – preizkus samega sebe

V soboto, 31. maja je bila v Žireh v okviru akcije Slovenija v gibanju, test hoje na dva kilometra. V hoji se je preizkusilo okrog trideset občanov. Lani, ko je bila akcija prvič, jih je bilo približno enkrat več. Test hoje je preizkus samega sebe in svojih zmožnosti in ni tekmovalnega značaja. *J.K.*

Milena Miklavčič je v Žiri povabila Vido Žabot

V sredini junija je Žiri obiskala Vida Žabot. Z njo se je v Galeriji DPD Svobode pogovarjala Milena Miklavčič. Med prijetnim klepetom sta se lotili mnogih zanimivih vprašanj o Vidini mladosti, življenju med nunami in odločitvi, ki jo je pripeljala v to, da je izstopila iz sestrške družbe. Vidini odgovori in povedane misli so marsikoga vzbudili k globljemu razmišljanju. *J.K.*

Kako sprejeti turista in kaj mu pokazati v naši lepi kotlini in okolici – Bo informacijska pisarna pripomogla k temu, da bo turizem v Žireh bolj zaživel

Informacijska pisarna stoji v središču Žirov.

11. junija je bila v Žireh odprta informacijska turistična točka. Delovala bo ob koncu tedna, v njej pa se bodo lahko tako obiskovalci kot tudi Žirovci, seznanili z vsem, kar se bo dogajalo v Žireh in okolici. Na slovesnosti je prvič javno spregovoril novo izvoljeni predsednik Turističnega društva Žiri Andrej Poljanšek. Zbrane je pozdravil tudi župan občine, ki je izrazil upanje, da bo odprtje te točke pripomoglo k razvoju turizma v Žireh. Seveda pa to ni vse. Turistično društvo ima še veliko želja in ciljev. Radi bi več prenočitvenih zmogljivosti, želijo si prostor, kjer bi lahko prirejali razne zabave, prostor za kampiranje in še marsikaj.

Žirovskim turističnim delavcem sta se pridružila tudi Saša Jereb, direktorica Zavoda za pospeševanje turizma Škofja Loka in Tomaž Marinko iz Turistične zveze Slovenije. *J.K.*

Uspehi naših osnovnošolcev

Mesec junij nam prinese tudi konec šolskega leta, česar so še posebno veseli učenci. Po napornem delu čez vse šolsko leto so počitnice zaslužene še toliko bolj za uspešne učence, ki se lahko pohvalijo z uspehi na državnih tekmovanjih.

Ponosni smo na uspehe, ki so jih dosegli naši najboljši in teh je kar nekaj. Učenci so tekmovali na različnih področjih in omenjamo le res najboljše uspehe.

Lena Šorli obiskuje sedmi razred, a je dokazala, da je zelo uspešna in prizadevna, saj je prejela zlato priznanje iz zgodovine, (mentorica Marija Kokalj), zlato Preglovo priznanje iz kemije, (mentorica Lili Justin) ter postala državna prvakinja v Veseli šoli, (mentorica Mojca Miklavčič).

Tudi v šestem razredu imamo državno prvakinja iz Vesele šole, to je Nadja Novak, (mentorica Mojca Miklavčič).

Zlato priznanje v računalniškem programiranju je prejela učenka šestega razreda Nastja Kavčič, (mentor Branko Filipič).

Zlato Cankarjevo priznanje iz slovenskega jezika sta letos prejeli dve osmošolki, in sicer: Neža Pivk in Tatjana Dolenc, (mentorica Barbara Peternel).

Letos smo že osmo sezono sodelovali v šolski košarkarski ligi, ki je v

mesecu aprilu letos dosegla vrhunec v Rdeči dvorani v Velenju. Z dobro igro so nas košarkarji kar presenetili, saj niso niti za kanček popustili v veliki želji osvojiti prvo mesto in tudi uspeli.

Poleg športnikov košarkarjev sodelujejo v ŠKL-ju tudi učenci, ki radi fotografirajo ali pišejo različne prispevke, navijačice ter učenca video krožka. Razvrstili so se tako:

Košarkarji – 1. mesto (mentorji Bogdan Erznožnik, Polona Maček, Tadej Rupar).

Novinarski krožek – 1. mesto (mentorica Barbara Peternel).

Fotografinja Blažka Pagon – 1. mesto (mentor Marjan Kočevar).

Fotografski krožek – 2. mesto (mentor Marjan Kočevar).

Videokrožek – 3. mesto. (mentor Marjan Kočevar).

Novinarka Nina Kastelec – 3. mesto (mentorica Barbara Peternel).

Trud učencev in mentorjev je bil poplačan, saj je šola osvojila drugo mesto.

Vsem, ki so prispevali k lepemu uspehu šole čestitamo in želimo, da bi še v prihodnje uspešno sodelovali.

Barbara Peternel

Vesetje ob doseženem uspehu je bilo, v Rdeči dvorani v Velenju, nepopisno.

Obnovljena zunanost cerkve v Žireh

Žirovska cerkev je konec junija dobila svojo dokončno podobo. S pomočjo darovalcev in vseh, ki so pomagali, je gradbenemu odboru in žirovskemu župniku Jožetu Stržaju uspelo dokončati obnovo zunanosti farne cerkve. Lansko jesen je bilo obnovljeno pročelje z zvonikoma, v pomladnih mesecih pa so se lotili še ostalega dela. Obnovljeno cerkev je v soboto, 5. julija blagoslovil žirovski novomašnik Janez Žakelj.

J.K.

Vesna Klisura – osmošolka, se je ob zaključku šolanja v Žireh, predstavila s svojimi risbami in slikami

Letošnji osmi razredi so šolanje v osnovni šoli zaključili s posebno prireditvijo. Odprta je bila razstava njihove sošolke Vesne Klisura. »Že pri likovnem pouku se je izkazala kot talentirana ustvarjalka, poleg tega pa je obiskovala še risarske in slikarske tečaje v Škofji Loki, kjer se je izpopolnjevala v znanju risanja in osnovnih slikarskih veščin.« je ob odprtju razstave povedal njen profesor likovnega pouka v osnovni šoli in akademski slikar Stanislav Kosmač. Vesna Klisura bo jeseni šolanje nadaljevala na likovni gimnaziji v Ljubljani. Kot zanimivost naj povemo, da je v sorodu tudi z likovno zelo ustvarjalno rodbino Šubicev. »Upam, da se bo nekaj tega prišlo tudi Vesne.« je še dejal Stanislav Kosmač in ji zaželel še veliko uspehov naprej.

J.K.

Vesna Klisura ob svojih delih.

Nova maša – Slovesnost, ki bo ostala v lepem spominu

Novomašnik Janez Žakelj je med študijem spoznal tudi življenje v tujini. A kot je povedal, je ponosen, ker je Slovenec in doma iz Žirov. V barvah slovenske zastave, ročno delo Marice Albreht in Ivanke Trček, je tudi njegovo mašno oblačilo.

V nedeljo, 6. julija je v cerkvi sv. Martina v Žireh novo mašo daroval g. Janez Žakelj. Osnovno šolo je obiskoval v Žireh, gimnazijo v Vipavi, nato pa odšel v semenišče in na študij teologije v Ljubljano. Po drugem letniku ga je nadškof poslal na študij v Rim. Letos 29. junija je bil v Ljubljani posvečen v duhovnika.

Nova maša je bila za Žiri pomemben dogodek. Zbralo se je veliko ljudi od blizu in daleč. Tudi priprava slovesnosti je terjala veliko truda. Mlaji s pozdravi novomašniku ob vpadnicah v domači kraj, v stilu barv slovenske zastave okrašena cerkev, posebej v ta namen narejena slika Barbare Kastelec in prav tako iz rok žirovskih avtorjev spominske podobice, ubrano petje domačega pevskega zbora in solo petje dveh domačih in povabljenih gostje, bogata pogostitev, za katero se imamo zahvaliti našim gospodinjam in okoliškim darovalcem, vse to je pripomoglo k prazničnemu doživetju.

J.K.

Srečanje klekljaric v Prevaljah

25. junija je bil v Prevaljah na Koroškem občini zbor združenja slovenskih klekljaric. Udeležile so se ga tudi predstavnice iz Žirov ter Poljanske in Selške doline. Naše izdelovalke klekljanih čipk s svojim znanjem, natančnostjo in smislom za estetiko, dosegajo na razstavah po Sloveniji, pa tudi izven naših meja, lepe uspehe.

J.K.

